

ΑΤΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

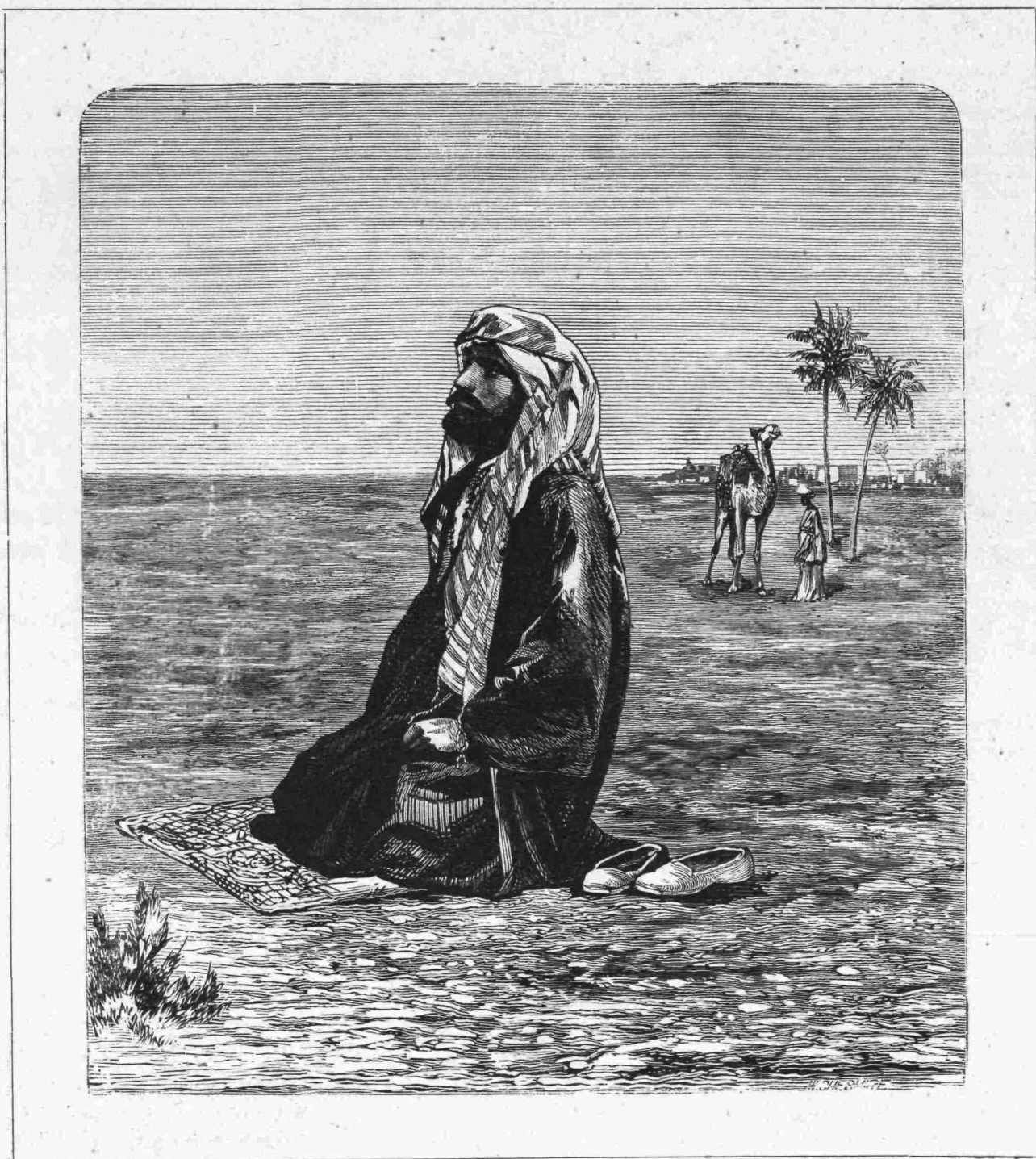
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Συνδρομή ἐν Ἑλλάδι ἐτ. δρ.10. Ἐξάμ. δρ. 5. — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἐτ. φρ. χρ.12. Ἐξάμ. φρ. 6. — Τιμὴ φύλλου λ. 30. Ἐξωτερ. λ. 50.
Ἐκδίδεται δις τοῦ μηνὸς τῆ 15 καὶ 30. — Γραφεῖον ἐν ὁδῷ Φιλελλήνων ἀριθ. 24.

ΑΘΗΝΑΙ 15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1891

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ Ν. ΣΤΡΑΞΗΣ — Σ. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΕΤΟΣ Δ' - ΑΡ. 9

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ: — ΑΡΑΨ ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΕΝΟΣ ΕΝ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ,

Η ΔΟΚΙΜΗ

Τῷ φίλῳ Γρηγ. Ξενοπούλῳ.

Κατόικον πρὸ ἡμερῶν εἰς τὸ ἐν τῷ δευτέρῳ ὀρόφῳ εὐάερον καὶ ὠραῖον ἀληθῶς δωμάτιον τοῦ μεγάλου ξενοδοχείου παρὰ τὴν πλατεῖαν, ἀπὸ τοῦ μεσημβρινο-ανατολικοῦ παραθύρου τοῦ ὁποίου ἐβλεπον ὀλόκληρον σχεδὸν τὴν δενδρόφυτον πλατεῖαν, τὸν λιμένα καὶ τὸ εἰς μακρὰν ἀπόστασιν κατάφυτον ὄρος τῆς νήσου μὲ τὰ λευκάζοντα χωρία του. Ἦμιν εἰς ἄκρον εὐχαριστημένους ὁμολογουμένως διὰ τὴν νέαν διαμονὴν μου, ἂν καὶ ὀλίγους μόνον μῆνας θὰ ἔμενα ἐκεῖ. Εὖρον καλὴν καὶ καθαρὰν τροφήν, κομψοτάτην ἐπίπλωσιν, ὑπηρεσίαν προθυμοτάτην, πρὸ πάντων δέ, μαγευτικὸν δωμάτιον. Οὐδεμίαν εἶχον ἀφορμὴν παραπόνων, ἐκτὸς τῆς μεσημβρινῆς ζέσης καὶ τῶν ἐνοχλητικῶν κωνόπων, οἵτινες μὲ ἐδασάνιζον τὴν νύκτα, ἀλλ' εἰς ταῦτα δὲν ἔπαιεν ὁ δυστυχῆς ξενοδόχος.

Ἔνεκα τῶν ὑποθέσεων μου καὶ τινῶν ἐπισκέψεων, ἃς εἶχον κατὰ καθῆκον νὰ κάμω, δὲν ἔλαβον καιρὸν κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐγκαταστάσεώς μου, οὐδὲ τὴν περιέργειαν ἄλλως τε νὰ ἐξετάσω τίς ἦτο ὁ εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον ἐγκατεστημένος ξένος, ἂν καὶ μόνον μία λεπτὴ ξυλινὴ θύρα μᾶς ἐχώριζεν, ἀλλ' ἐκεῖνο ὅπερ χωρὶς νὰ θέλω ἐνόησα, ἦτο, ὅτι ὁ γείτων μου ἦτο παράδοξος ἄνθρωπος, διότι ἠγείρετο τῆς κλίνης του σχεδὸν τὸ γεῦμα καὶ κατεκλίνετο πολὺ ἄργά τὸ ἑσπέρας· ἐκτὸς δὲ τούτου ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν ἀπὸ τῆς 5 μέχρι τῆς 7 ἐσπερινῆς ὥρας ἀνεγίνωσκε ἢ μᾶλλον ἐμουρμούριζε τακτικά· ἐκ τούτου συνεπέρανα ὅτι, ὁ σύνοικός μου ἦτο ἄσωτός τις μαθητής, διασκεδάζων τὴν νύκτα καὶ μελετῶν κατὰ τὴν ἀκατάλληλον ἐκείνην ὥραν, ἴσως ἔνεκα τῶν ἐξετάσεων του. Ἄλλ' αἰφθῆς μίαν ἡμέραν ἀκούω ἄσμα ἀδόμητον ἐν τῷ γειτονικῷ μου δωματίῳ· ἐφίστώ τὴν προσοχήν μου καὶ μὲ ἐκπληξίαν μου διακρίνω, ὅτι ἡ γλυκεῖα ἐκείνη φωνή, ἦτο φωνὴ γυναικός, ἀναμφιδόλως νέας καὶ πιθανὸν ὠραίας. Οἱ τρέμοντες ἦχοι ἐπλήρωσαν καὶ τὸ δωμάτιόν μου, αἱ γλυκεῖαι ἀναβάσεις καὶ καταβάσεις τῆς φωνῆς, ἡ εὐρυθμία, ἡ μαγευτικὴ ἁρμονία τῶν ἦχων μὲ συνεκίνησαν, ἠσθάνθηκα ἄκων τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου· ἡ ψάλλουσα αὐτὸ ἀναμφιδόλως πολὺ τὸ ἠσθάνετο, διότι τὸ ἔμελλε μετὰ περιπαθείας ἀνεκφράστου.

Ἐξήγαγον τὸ χαρτοφιλάκιόν μου καὶ διὰ τῆς μολυβδίδος μου, παρακολουθῶν τὸν ἦχον, ἔγραψα τοὺς στίχους:

Ἄρ' τῆ στιγμῆ παύσ' ἔγρσα
Φλογίζομαι καὶ καίω
καὶ μερὶ νύτ' ἀδιάκοπα
Τὸ χωρισμό μας κλαίω!

Μα οὐδὲ τὰ δάκρυα σβύνουσι
Τῆ φλόγα 'ς τὴν καρδίᾳ μου,
Ὅστε στεγνῶν ἢ φλόγα μου
Τὰ μύρτα δάκρυά μου.

Ἡ ἐκπληξίς μου μετετρέπη εἰς ἀκράτητον περιέργειαν νὰ ἴδω τὴν σύνοικόν μου, ἂν πράγματι ἦτο τόσο ὠραία, ὅσον τὴν ἐζωγράφισεν ἡ γλυκύτης τοῦ ἄσματός της εἰς τὴν φαντασίαν μου. Χιλίας σκέψεις καὶ μυρίας ἰκασίας περὶ αὐτῆς συνέλαβεν ὁ γοῦς μου, εἰς τοιοῦτον δὲ σπυμεῖον ἐβθασεν ἡ περιέργειά μου, ὥστε ἐσκέφθην νὰ εἰσέλθω ἐπὶ προφάσει εἰς τὸ δωμάτιόν της, προπτοίμασα μάλιστα διαφόρους ἐρωτήσεις πρὸς δικαιολογίαν μου καὶ προέβην ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε σχεδὸν ἔβθασα μέχρι τῆς θύρας τοῦ δωματίου της, ἀλλ' εὐτυχῶς ἐγκαίρως ὀπισθεχώρησα, σκεφθεὶς ὅτι ἡ πρᾶξις μου αὕτη, μὲ ὄλας τὰς προφάσεις καὶ τὰς δικαιολογίας μου, ποσῶς δὲν θὰ μὲ ἐσύσταινε, ἔξ ἄλλου δὲν ἦμιν καὶ βέβαιος ἂν θὰ μὲ ἐδέχετο. Ἐπανῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἦνοιξα μετὰ πατάγου τὰς περσίδας τοῦ παραθύρου μου καὶ ἐπρόβλα, μὲ τὴν γλυκεῖαν ἐλπίδα ὅτι καὶ αὕτη θὰ ἐπρόβαλλεν· ἀλλ' εἰς μάτην, ὄχι μόνον δὲν ἐνεφανίσθη εἰς τὸ παράθυρόν της, ἀλλ' οὐδὲ προσοχὴν κἄν ἔδωκεν εἰς τὰ ἄσματά μου, ἄτινα ἐπὶ ἀρκετὴν ὥρον ἐκεῖ ἐσύριζα! Ἄπειλις ἐπανεκκείσα τὸ παράθυρον καὶ ἐξηπλώθην ἐπὶ τῆς ἔδρας μου, καὶ ἐσκέφθην ὅτι ἄλλος τρόπος δὲν μοι ἔμενε διὰ νὰ τὴν ἴδω εἰμὴ ἢ ἐκ τοῦ δωματίου της ἔξωδος.

Ἐπὶ τῆς μικρᾶς κυκλοτεροῦς τραπέζης μου εὐρίσκοντο οἱ διὰ τῆς μολυβδίδος μου σημειωθέντες οἱ τοῦ ἄσματιού της τοὺς ἔλαβον καὶ ἤρχισα μεγαλοφῶνως νὰ τοὺς ἀπαγγέλλω. Ἀναμφιδόλως ἡ σύνοικός μου μὲ ἤκουεν εὐχαρίστως ἢ τοῦλάχιστον μετὰ προσοχῆς, διότι οὐδὲ αὐτὰ τὰ βήματά της ἤκουον πλέον. Ἡ ἐκ νέου ὁμως ἀνάγνωσις τῶν στίχων ἐκείνων μὲ ἔκαμε γὰρ συλλάβω νέαν ὑπόνοιαν. Καθόλου παράδοξον, εἶπα κατ' ἐμαυτὸν, αὐτοὶ οἱ στίχοι νὰ ἔχουν σχεδὸν τινὰ μὲ τὴν ψυχολογικὴν κατάστασιν τῆς νέας κόρης. Καὶ διατὶ ὄχι, ἀφοῦ μετὰ τοσαύτης περιπαθείας τοὺς ἐψάλλεν; Ἄ! βεβαίως κάποιον ἠγάπα καὶ ἀπ' αὐτὸν τὴν ἀπεχώρισαν, ἴσως τὴν συνεβούλευσαν ἢ μᾶλλον τῆς ἐπέβαλον νὰ κάμῃ καὶ κανένα ταξιδάκι διὰ νὰ τὸν ἀψιμονήσῃ καὶ ἐξέλεξαν αὐτὸν τὸν τόπον φαίνεται, κατὰ κακὴν μοῖν δὲ τίχην καὶ διὰ βάσανόν μου τῆ ἐπρομήθευσαν καὶ αὐτὸ τὸ δωμάτιον!

Καὶ ὄλην αὐτὴν τὴν σειράν τῶν σκέψεων, ἣτις μοὶ ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν τὴν εὐρίσκον πολὺ ὀρθὴν, πολὺ λογικὴν, δὲν ἐντρέπομαι δὲ νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἤρχισα νὰ αἰσθάνωμαι μίαν κάποιαν συμπάθειαν διὰ τὴν ἀγνωστον σύνοικόν μου καὶ μικρὰν τινα ζηλοτυπίαν, διότι ἠγάπα ἀκόμην ἐκείνην (καίτοι μακρὰν του εὐρισκομένην) καὶ εἰς τὴν ἀνάμνησίν του ἐψάλλε τόσο περιπαθῶς τοῦ χωρισμοῦ τῶν τῶ ἄσμα!

Παράδοξος σύλληψις αἰσθήματος τῷ ὄντι, καὶ ὅμως οὐδὲν ψυχικώτερον τοῦ νὰ

ἐρωτηθῆ τις μίαν γυναῖκα ἐκ μόνης τῆς γλυκύτητος τῆς φωνῆς της, καὶ χωρὶς ἀκόμην νὰ τὴν ἴδῃ! Εὐτυχῶς ἡ ὥρα τῆς συνήθους ἀναγνώσεως εἶχε παρέλθει καὶ κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς μου ἐπλησίαζεν ἡ στιγμὴ τῆς ἐξόδου της. Πρῶτος ἐσπεύσα καὶ ἐξῆλθον τοῦ δωματίου μου, ἐτοποθετήθην εἰς τὴν μεγάλαν εἴσοδον τοῦ ξενοδοχείου καὶ τὴν περιέμενα. Ἐπὶ τῆς κλίμακος καὶ εἰς τὸν διάδρομον οἱ ὑπηρεταὶ εἶχον ἀνάψει τοὺς λαμπτήρας, διότι ἡ ὥρα ἦτο ἀρκετὰ προκεχωρημένη. Ἀπὸ τῆς θέσεως, ἣν κατεῖχον, ἠδυνάμην νὰ τὴν ἴδω καλῶς· ἡ ἀνυπομονή μου ἐβθασεν εἰς τὸ ἔπακρον περιέμενα, περιέμενα, ἀλλ' αὕτη δὲν κατήρχετο!

— Μήπως θέλετε τίποτε; — μοὶ ἔλεγον μετὰ προθυμίας οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ ξενοδοχείου, βλέποντές με ἐκεῖ ἐπὶ τὸσον ὥραν ὄρθιον — ὄχι! εὐχαριστῶ, ἀπάντων σχεδὸν ὀργίλως!

Ἐπὶ τέλοτις ἐπεφάνη κατ' ὀρχὰς εἶδον τοὺς λεπτοὺς καὶ μικροὺς πόδας της, οἵτινες δὲν ἐπάτον, ἀλλὰ σχεδὸν ἔψαιον τὰς βαθμίδας, κατόπιν καὶ βαθμυδὸν ἐφάνη ὀλόκληρον τὸ ἀνάστημά της, τὸ χαριτωμένον, τὸ κομψόν, τὸ εὐθυτενὲς σῶμά της καὶ ἡ χρυσοῦ κεφαλὴ της μὲ τοὺς καστανοὺς ὀφθαλμούς, τὸ ῥόδινον στόμα, τοὺς μαργαριτωειδεῖς ὀδόντας, τὸν ἀλαδίστρινον λαϊμόν καὶ τὸ μαγευτικὸν ἐκεῖνο χαμόγελον, ὅπερ ὡς ἦλιος ἐφώτιζε τὴν ὠραίαν κεφαλὴν.

— Ἄ! αὕτη εἶνε, εἶπα μετὰ θαυμασμοῦ κατ' ἐμαυτὸν καὶ τρέμων ὄλος· αὕτη εἶνε, ἡ φαντασία μου δὲν μὲ ἠπάτησεν, εἶνε ὠραιότερα ἀκόμην ἀφ' ὅ,τι τὴν ἐφαντάσθην.

Ἐγὼ ἰστάμην ἐκεῖ ἀκίνητος πρὸ τῆς θύρας, αὕτη ὡς γλυκὺ ὄνειρον ὡς μαγικὴ δασις διπλῆθεν ἐνώπιόν μου· ἀπεκαλύφθη κατὰ τὴν διὰδασίν της καὶ αὕτη ὑπέκλινεν εὐγενῶς καὶ διπλῆθε!... ἀπῆστραπτον οἱ ὀφθαλμοί της! Τὸ ἄρωμα, ὅπερ ἀφῆκε διερχομένη πλησίον μου (ἂν καὶ παρῆλθον δύο ἔτη) ἀκόμην τὸ αἰσθάνομαι. Ἡ περιέργειά μου ἐκορέσθη, ἀλλ' ἦδη ἡ καρδία μου ἔτρεμε δι' αὐτήν.

✱

Καθ' ὄλην ἐκείνην τὴν νύκτα ἠγρύπνησα σκεπτόμενος αὐτήν καὶ κάμων σχέδια ἐπὶ σχεδίων διὰ τίνας τρόπους ἠδυνάμην νὰ τῆ ἀποστείλω ἐπιστολήν, δι' ἧς νὰ τῆ ἐκφράσω τὸν πρὸς αὐτὴν ἐρωτά μου, καὶ ἐπὶ τέλους κατέληξα εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ μόνος τρόπος ὅπως ἐπιτύχω τὸν σκοπὸν μου ἦτο νὰ εἰσαγάγω τὴν ἐπιστολήν μου διὰ τῆς χασμάδος τῆς θύρας, ἦτις συνεκινῶναι τὰ δωμάτιά μας. Τὸ σχέδιόν μου ὁμολογουμένως ἦτο πολὺ τολμηρὸν, ἀλλ' ἐσκέφθην ὅτι ἡ γυνὴ ἀρέσκειται εἰς τὰ τοιαῦτα τολμήματα.

Ἠγέρθην τῆς κλίνης μου, ἦναψα τὸν λαμπτήρα μου καὶ χωρὶς νὰ χάσω καιρὸν ἔγραψα ὀλίγας λέξεις πρὸς αὐτήν, μεστὰς ἐρωτικοῦ πάθους καὶ θαυμασμοῦ συγχρό-

ως δι' αὐτήν, τὰς εἰσήγαγον εἰς τὸ χάσμα, ὅπερ ἄφινεν ἡ θύρα ἐπὶ τοῦ πατώματος, ἔκλεισα τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ ἀπεκοιμήθην καθὼς ἦσυχος!

Ἡ αὐριον ἡμέρα ἐπρόκειτο νὰ ἀποφασίσῃ τὴν τύχην μου.

Χωρὶς νὰ περιαιτολογῶ ἡ Ἰουλία (οὕτως ὑπεγράφη ἐν τῇ πρὸς με ἀπαντήσει της) ἐδέχθη τὸν πρὸς αὐτὴν προσφερόμενον θερμὸν ἔρωτά μου μετὰ τὴν ἐπιθυλαξίν ὅτι θὰ μὲ ἀγαπήσῃ καὶ αὐτὴ μίαν ἡμέραν, ἂν ἐκ τῶν πραγμάτων πεισθῆ, ὅτι ὁ ἔρωσ μου εἶνε πράγματι εὐκρινὴς· ἔλγη δὲ τὸ χαριτωμένον καὶ εὐωδιάζον ἐπιστόλιόν της διὰ τῶν ἀκολούθων γραμμῶν:

«Ἡ ἀγωνία ὑφ' ἧς κατέχομαι ἀπὸ τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἀνέγνωσα τὰς ὀλίγας ἀλλὰ τρυφερὰς γραμμάς σας, δὲν περιγράφεται· ἐλπίζω ὅτι καὶ διὰ τῶν ἔργων θὰ μοὶ ἀποδείξητε ὅτι εὐκρινῶς μὲ ἠγαπήσατε».

Ἐλπίζε καὶ εὐτύχει

Ἰουλία.

Αἱ ἐπιστολαὶ ἐν τούτοις διεδέχοντο ἡ μία τὴν ἄλλην διερχόμεναι διὰ τῆς χασμάδος, τὰς δὲ ἐπιστολάς διεδέχθησαν οἱ διάλογοι καὶ πάντοτε εἰς μέσας νύκτας διὰ τῆς χασμάδος, πλησίον τῆς ὁποίας ἀμφοτέροι εἴχομεν στρώσει ἀπὸ ἓνα τάπητα καὶ ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους συνδιαλεγόμεθα, ἐπαναλαμβάνοντες πάντοτε τὰ τόσον τετριμμένα, ἀλλὰ καὶ τόσον νέα λόγια τῆς ἀγάπης.

Ἡσθανόμεν τὴν θερμότητα τῆς πνοῆς της πλῆττουσαν τὰ χεῖρά μου καὶ ἐφρικίων ἐξ ἡδονῆς! χιλιάκις ὤρμησα διὰ τῶν ὀδόντων μου νὰ δαγκάσω, νὰ θραύσω τὴν θύραν. Ἥτις σκληρῶς μὰς ἐχώριζεν εἰς μάτην ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους μετὰ δακρύων καὶ σχεδὸν τρέμων τὴν παρεκάλουν νὰ μοὶ ἀνοίξῃ ἡ ἀκαμπτος, ἡ σκληρά, ἡ ἀμείλικτος ἐνόει τὴν ἀγωνίαν μου, ἀλλὰ δὲν συνεκινεῖτο! — Εἶνε ἀδύνατον, μοὶ ἔλεγεν, αὐτὸ τὸ ὅποιον ζητεῖς — καὶ ἐγὼ μὴ ἀποκάμνον ἐπανελάμβανα τὰς παρακλήσεις μου.

Ἡ τοιαύτη θεὸς μου μοὶ ἀνεπώλει τοὺς ἀμμήτους αὐτοὺς στίχους τοῦ Πέρσου ποιητοῦ: «Τόσον πλησίον της, ἀλλὰ καὶ τόσον μακρὰν της, ὡς ἡ κάμπλος ἡ φέρουσα ἀσκούς ὕδατος ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ θνήσκουσα τῆς δειψῆς!»

Καὶ ἀλθῶς ἀπέθνησκον τῆς δειψῆς.

Ἐν τούτοις μὲ ὄλας τὰς ἐπιμόνους ἀρνήσεις της δὲν ἀπληπίσθην μία κρυφία προαίσθησις μοὶ ἔλεγε πάντοτε ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ συγκατανεύσῃ, καὶ ἡ θύρα θὰ ἀνοιχθῆ. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὴν ἠγάπων ἀληθῶς καὶ ἐφλεγόμεν δι' ἐν φιλίᾳ της, διὰ μίαν ἔστω περίπτυσίν της, ἐπεθύμουν νὰ μοὶ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, διότι ἐνόμιζα ὅτι αὐτὸ ἦτο τὸ μόνον δεῖγμα τῆς πρὸς ἐμὲ ἀγάπης της· ἐπόθουν θι σίας, ἀλλ' εἰς μάτην.

Οἱ διάλογοι ἐν τούτοις ἐξηκολούθουν ἀνὰ πᾶσαν νύκτα καὶ παρὰ τοῦ ἰδίου στόματός της ἤκουσα τὴν ἱστορίαν της.

Μοὶ διηγήθη ὅτι εἶχε μᾶτερὰ καὶ ἀδελφὴν ἐν Σμύρῃ, ὅτι ἦτο ὄρφανὴ πατρός, ὅτι ἐν ἔτος πρὸ τοῦ θανάτου του ὁ πατήρ της ἀπώλεσε τὴν περιουσίαν των, ἀνερο-

χομένην εἰς ἐξήκοντα χιλιάδας δραχμῶν, οἱ ἡ μόνη περιουσία ἦν εἶχον ἦδη, μόλις καὶ μετὰ βίας ἤρκει πρὸς συντήρησίν των, καὶ ὅτι ἐταξίδευσε χάριν τῆς ὑγείας της. Ἄν δὲ μοὶ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, μόνος ὁ Θεὸς καὶ αὐτὴ τὸ ἐγνώριζεν· ἐγὼ τὴν ἤκουον καὶ κατ' ἀνάγκην ἐπίστευα εἰς τοὺς λόγους της. Ἐπὶ πλέον δὲ μοὶ ὠρκίσθη ὅτι μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν ἐγνώριζε τί ἐστὶν ἔρωσ! καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ καὶ εἰς αὐτὸ ἠθέλε νὰ τὴν πιστεύσω, διότι οὐδέποτε ἐψεύδετο.

Ἐν τούτοις ὁ πρὸς αὐτὴν ἔρωσ μου ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ νῦξανε σὺν τῷ θαυμασμῷ μου διὰ τὴν τόσην αὐστηρότητά της.

Ἐμίλει μετὰ χάριτος καὶ γλυκύτητος καὶ ἐφαίνετο ὅτι εἶχε ἀρκετὸν πνεῦμα καὶ πολλὴν λεπτότητα εἰς τοὺς τρόπους της, ἐκτὸς δὲ τούτου ἐδείκνυεν ὅτι ἦτο ἐπιμελεμένης ἀνατροφῆς κόρη.

Νέος καὶ ἄγαμος ἐγὼ ἐνεθουσιάσθην τόσον ἐκ τῆς καλλονῆς καὶ τῶν προτερημάτων της, ὥστε ἐσχεδιάσα (ἀφοῦ πρῶτον ἐξετάσω περὶ ὅσων μὲ διεδεδαίου) νὰ τὴν νυμφευθῶ, καὶ θὰ τὸ ἐπραττον τότε, ἂν αἰθνης τὰ σχεδιά μου δὲν μοὶ ἀνέτρεπε τὸ ἐξῆς ἐπεισόδιον:

Μίαν ἡμέραν εἰσῆλθον ἐν τῷ δωματίῳ μου χωρὶς ἡ Ἰουλία νὰ μὲ ἐνοήσῃ, ἦτο ἡ 5 μ. μ. ὥρα, καθ' ἣν ἐσὺνήθιζε νὰ ἀναγνώσκῃ ἡ μάλλον νὰ μουρμουρίζῃ, ὅταν αἰθνης ἀντὶ τῆς συνήθους ἀναγνώσεως ἀκούω ἐν τῷ δωματίῳ της νέαν τινὰ φωνήν· ἐντεινῶ τὸ οὖς μου μετὰ προσοχῆς καὶ διακρίνω ὅτι ἡ νέα αὐτὴ φωνὴ ἦτο ἀνδρική!...

Ἐμολογῶ ὅτι τὸ αἷμα ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἐσκοτίσθησαν, ἡ ὀργὴ καὶ τὸ αἶσθημα τοῦ ἐγὼ μου, τοσοῦτον ἀδικουμένου, μὲ κατέστησαν παράφρονα. Ἀπᾶτην τοιαύτην οὐδὲ τὴν ὠνειρευόμεν κᾶν.

Ἄ! εἶνε ἀδύνατον! ὑπετραυλίσαι κατ' ἐμαυτόν.

Ἐντεινῶ τὴν προσοχήν μου καὶ πάλιν, στήριζω τὴν πυρέσσουσαν κεφαλὴν μου ἐπὶ τῆς ξυλίνης θύρας, ἦτις ἐπὶ τόσας νύκτας ἤκουσε τοὺς ὄρκους της καὶ ἀκούω καθαρῶτα τὸν ἀκόλουθον διάλογον:

— Μὲ ἀγαπᾷς, Ἰουλία μου, μὲ ἀγαπᾷς; ὦ ἐπανελάβε το καὶ πάλιν, μένω ἐδῶ γονυκλίνῃ πρὸ τῶν ποδῶν σου διὰ νὰ σε ἀκούω!

— Ἀμφιδάλης ἀκόμη Φριδερίκέ μου — ἔλεγεν ἐκείνη μετὰ τρεμούσης φωνῆς — ἀλλ' εἰπέ μοί, τί θέλεις νὰ πράξω διὰ νὰ πεισθῆς ὅτι σε λατρεύω; θέλεις σπαράσσειν τὴν καρδίαν μου ἐνώπιόν σου, ἰδοὺ τὸ στήθος μου, σχίσαι αὐτὸ καὶ ἐρευνῶσον τὴν πτωχὴν αὐτὴν καρδίαν...

Δὲν ἠδυνάμην ἐπὶ πλέον νὰ κρατηθῶ.

— Φρίκη! αἶσχος! φωνάζω μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων μου! ἀρπάξω τὸ περιστροφόν μου καὶ ὀρμῶ εἰς τὸ δωμάτιόν της Ἰουλίας μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐκδικηθῶ τὴν τοσοῦτον οἰκτρῶς ἐξαπατῶσαν με. Δὲν ἠπατήθην· ἐν τῷ δωματίῳ τῆς Ἰουλίας εὐρίσκετο εἰς νέος καὶ ὠραίος! Ἐπὶ τῇ θέᾳ μου καὶ τῇ φοβερᾷ στάσει μου ἀμφοτέροι ἠγέρθησαν ἐντρο-

μοι, οἱ ὀφθαλμοὶ των περιδεῶς ἠρένιζον πότε τοὺς ἰδικύς μου καὶ πότε τὸ ἀπαστράπτον εἰς χεῖράς μου περιστροφόν.

Πρῶτη ἠγέρθη ἡ Ἰουλία καὶ πλησιάζουσα μὲ ἠπίως:

— Τί συνέην κύριε Τ...; μοὶ εἶπε τρέμουσα σχεδὸν καὶ κάτωχρος.

— Σεῖς πλειότερον παντός ἄλλου τὸ γνωρίζετε δεσποσύνη! Μάθετε ὅτι ἀτιμωρητὴ δὲν παίζουν μὲ τὴν ζωὴν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τῶν ἄλλων! Ἐγὼ αὐτός, ναὶ ἐγὼ αὐτός, πρὸ ὀλίγου σὰς ἤκουσα...

Καὶ ταῦτα λέγων τοὺς ἐθεώρουν ὡς μαινόμενος,

Ἐ Φριδερίκος ὄρθιος, ὠχρός, ἀκίνητος ὡς ἀγαλμα, μὲ ἐβλεπε καὶ μὲ ἤκουεν ὡς νὰ εἶχε πρὸ αὐτοῦ τρελλόν!

— Ἐννοῶ κύριε Τ. ἐννοῶ κάλλιστα τὰς ὑποψίας σας, ὑπέλαβεν ἡ Ἰουλία, πλὴν μάθετε ὅτι μὰς διεκόψατε τὴν δ ο κ ι μ ἡ ν τοῦ δράματος, τὸ ὅποιον ἀπόψε θὰ διδάξωμεν ἐν τῷ θεάτρῳ. Καὶ ἐγέλασε.

— Πῶς; τὴν δ ο κ ι μ ἡ ν τοῦ δράματος; ἠρώτησα ἐκπληκτος.

— Μάλιστα ἰδοὺ αὐτὸ εἶνε ἀληθὲς ἀριστοτέχνημα, σὰς τὸ συνιστῶ. Καὶ μοὶ ὑπέδειξεν ἀκριβῶς τὴν σελίδα ἐν ἣ ἀνέγνωσα τὸν διάλογον, ὃν πρὸ ὀλίγου ἤκουσα.

— Εἶσθε ἠθοποιός; ὑπετραυλίσαι.

— Βεβαίως! Τὸ ἀγνοεῖτε, φίλε μου, διότι σὰς τὸ ἀπέκρυψα καὶ ἔχετε δίκαιον... Τὴν ἐσπέραν ταύτην θὰ κάμωμεν ἑναρξίν τῶν παραστάσεων· ἐγὼ τὸ ἐπάγγελμά μου τὸ ἐψύλλαττον μυστικόν διὰ νὰ ἴδω τὴν ἐντύπωσίν σας, ὅταν αἰθνηδίως θὰ μὲ ἐβλέπατε ἐπὶ σκηνῆς. Ἦδὴ σὰς παρουσίᾳ τὸν κύριον Σ. συνάδελφόν μου καὶ ἐραστήν μου ἐν τῷ ἐσπερινῷ δράματι.

Ἐκαμα μίαν ὑπόκλισιν εἰς τὸν κύριον Σ. καὶ κατισχυμένος, κάτωχρος μὲ ταπεινωμένην τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ περιστροφόν ἀκόμη εἰς τὰς χεῖράς μου ἀνεχώρησα, ζητῶν συγγνώμην διὰ τὴν διακοπὴν τῆς δ ο κ ι μ ἡ ς.

✱

Τὸ ἐσπέρας ἐν τῷ θεάτρῳ, ὅτε εἶδον τὸν Φριδερίκον γονυκλίνῃ πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Ἰουλίας, ἐπαναλαμβάνοντα τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπερ τόσον μὲ κατετάραξε, χωρὶς νὰ τὸ θέλω ἐκάγαχα σπασμωδικῶς!

Ἡ Ἰουλία ἀπὸ τῆς σκηνῆς βλέπουσα μὲ δὲν ἠδυνάθη νὰ ἀποκρύψῃ τὸν γέλωτα.

Ἐ κύριος διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας μὲ ἠτένισε βλοσυρῶς ὡς ἀγροῦκον, οἱ δὲ ἀκροαταὶ μὲ ἐξέλαβον οἱ μὲν ὡς ἀνόητον οἱ δὲ ὡς ἀναίσθητον. Ἠγνόουν τί μοὶ ἐνεθύμιζεν ὁ διάλογος ἐκεῖνος.

Ἐν τούτοις μετὰ τὴν θεατρικὴν περιόδον ἡ Ἰουλία ἐγένετο σύζυγός μου.

Ζάκυνθος, 1891.

Δ. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.

Αἱ θλίψεις δὲν διαιωρίζονται· ἀργὰ ἢ γρηγόρα πρέπει νὰ τελειώσουν, διότι ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου εἶνε πεπερασμένη. Εἶνε καὶ τοῦτο μία ἀπὸ τὰς ἀθλιότητάς μας· δὲν εἴμεθα ἱκανοὶ οὔτε δυστυχεῖς νὰ εἴμεθα ἐπὶ πᾶσιν καιρῶν.

Σατωδριάνδος.

ΣΤΙΧΟΙ ΒΑΡΒΑΡΟΙ

Η ΗΜΕΡΑ

Προβαίνει ὁ ἥλιος κόκκινος κόκκινος
Καὶ φῶς σκορπίζει 'εἰς τὴ γῆ' εἰς τὴ θάλασσα,
'Απὸ νέφη κατάσπρα βγαίνει.
'Ὡσάν τιὰ μεσ' ἀπ' ἄσπρο σειτόνι.

Τὰ οὐράνια πλῆτη μεμιᾶς φωτίζονται
Κι' ἀγάλλ' ἀσπρίζει τὸ φῶς περισσότερο,
Σὰν τιὰς ποῦ τὸ πρόσωπο πλένει
Σὲ καθάρια νερὰ κρυσταλλένια.

Τὰ δένδρα, ἢ πλάσις ὅλη ἀναστένεται
Καὶ τόση λίμψι 'εἰς τὸ πέλαο χύνεται,
Ποῦ θαρρεῖς διαμάρτια πῶς βλέπεις
Εἰς τὰ κόματ' ἀπάνω ῥιμμένα.

Δένδρα, κοιλάδες, λόφοι χρυσόρονται,
Τὰ μάτια, τ' ἄρθα 'εἰς τὸν ἥλιο ἀνοίγουνε.
'Σ τῆς κόρης τὰ ὀλόφλογα στήθη
Καὶ 'εἰς ταῖς φλέβαις τὸ αἷμα ἀναβρῦζει.

'Απὸ τ' ἀλέτρι οἱ κάμποι ὀργόρονται·
Τὸ ὄνι λάμπει ὡσάν τὸ μάλαμα
Σιγαρὰ τὸ βῶδι μουγκρίζει
Καὶ θωρεῖς τὴν ἀξίτη ποῦ ἀστράφτει.

'Ὁ κόσμος τώρα δὲ βλέπει ὄνειρατα·
Παρτοῦ τὰ χέρια γροικᾶς ποῦ ἐργάζονται,
Κι' ἢ κόρη 'εἰς τοὺς κάμπους προβαίνει
Κι' ἀφ' τὰ μάτια τῆς φλόγες σκορπίζει.

Χρυσὴ μου κόρη, πρόβαλε, πρόβαλε,
Λευκὴ σὰν κρῖνος, σὰ ῥόδο κόκκινη·
Ντυμένη τὸ κίτασπρο ῥοῦχο,
Σὰ θεὰ θὰ φανῆς ἐμπροστά μου.

Μὲ τὴν ἡμέρα φεύγουν τὰ ὄνειρατα,
Μὰ τώρα, ἢ πλάσις ποῦ ζῆ κι' αἰσθάνεται,
'Σ τὸ στήθος ποθῶ νὰ σὲ σφίξω
Τὴ ζωὴ μου κ' ἐγὼ ν' ἀγροικῆσω.

Η ἌΝΘΙΞΙΣ

'Η ἀνοιξίς, Ἄννα, προβαίνει
Καὶ λυόουν 'εἰς τοὺς κάμπους τὰ χιόνια·
'Ὁ ἥλιος 'εἰς τὰ δένδρα, 'εἰς τὰ κρῖνα, 'εἰς τὰ ῥόδα
Γιὰ ἰδὲς πόση δίνει καινούργια ζωή.

'Αρθίζουν οἱ κάμποι, ἢ κοιλάδες·
Τὰ δένδρα ἀπὸ κλώνους φοντῶνουν·
'Ακόμη κ' ἢ πέτρα ἀκοῦς νὰ εὐωδιάζῃ
'Σ τὰ πρῶτα δροσάτα φυλιὰ τ' Ἀπριλιοῦ.

'Σ τὸ στήθος σου ἐπάνω γυμμένος
Ποθεῖς νὰ σοῦ πῶ ἓνα τραγοῦδι·
Πουλι τυφλωμένο, τὴ νύκτα ἐγὼ ψύλλω
Τοῦ κόσμου τὴν πάλῃ με τ' ἄγρια στοιχιά.

Σ. ΜΑΡΤΖΙΩΤΗΣ.

ΠΛΑΝΑΙΣΘΗΣΙΑ ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΟΣ

'Αγαπητέ μου φίλε,

Πόποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν καταλαμβάνεις ;
Καὶ τὸ παραδέχομαι. Μὲ πέρνεις γιὰ
τρελλό ; 'Ἴσως εἶμαι ὀλίγον, ἀλλ' ὄχι
δι' ὅσα ὑποθέτεις.

Ναί, νυμφεύομαι.

Καὶ ἐν τούτοις αἱ ἰδέαι μου καὶ αἱ πε-
ποιθήσεις μου δὲν ἠλλάξαν. Θεωρῶ τὴν
νόμιμον σύζευξιν—βλακίαν.

Καὶ ὅμως νυμφεύομαι.

Προσθέτω δὲ ὅτι δὲν γνωρίζω ποσῶς
τὴν αὐριανὴν σύζυγόν μου. Τὴν εἶδον
μόνον τέσσαρας ἢ πέντε φορές. Γνωρίζω
ὅτι θὰ μοῦ ἀρέσῃ, τοῦτο δὲ μοῦ ἀρκεῖ
δι' ὅ,τι πρόκειται νὰ κάμω. Εἶνε μικρά,
ξανθὴ καὶ παχουλῆ. Μεθαύριον ἴσως θὰ
ἐπιθυμῶ θερμῶς γυναῖκα μεγάλην, με-
λαγχροινὴν καὶ λεπτήν.

Δὲν εἶνε πλουσία. Ἀνήκει εἰς οἰκογέ-

νειαν μεσαίας τάξεως. Εἶνε νέα ἐξ ἐκεί-
νων ποῦ εὐρίσκεις εἰς τὸν σωρόν, καλὴ
δι' ὑπανδρείαν, ἀνευ πλεονεκτημάτων ἢ
ἐλαττωμάτων καταφανῶν, τῆς συνήθους
χωριατιᾶς. Λέγουν περὶ αὐτῆς· « ἡ δε-
σποινὴς Λαζῶλ εἶνε εὐγενῆς ». Θὰ εἴπουν
αὐριον· « εἶνε παραπολὺ εὐγενῆς ἢ κυρία
Ρσιμέν ». Ἀνήκει τέλος πάντων εἰς τὴν
λεγεῶνα τῶν ἐντίμων κορασιῶν, « ἐκ τῶν
ὁποίων εὐτύχημα θὰ εἶνε μίαν νὰ κάμῃς
σύζυγόν σου », μέχρις ἐκείνης τῆς ἡμέ-
ρας, καθ' ἣν ἀποκαλύπτεται, ὅτι προτι-
μῆς ἀκριθῶς ὄλας τὰς ἄλλας γυναῖκας
ἀπὸ ἐκείνην, ἦν ἐξέλεξες.

Λοιπὸν διατί νὰ ὑπανδρευθῆς, θὰ μοῦ
πῆς ;

Τολμῶ τέλος πάντων νὰ σοῦ ἐξομολο-
γηθῶ τὸν ἀλλόκοτον καὶ ἀπίθανον λόγον,
ὅστις με ὤθει εἰς τὴν ἀφρονα ταύτην
πρᾶξιν.

Νυμφεύομαι διὰ νὰ μὴ εἶμαι μόνος !
Δὲν εἰξεύρω πῶς νὰ τὸ 'πῶ, πῶς νὰ
τὸ ἐννοήσω. Θὰ μὲ οἰκτείρης καὶ θὰ μὲ
περιπαίξῃς· τόσον ἢ κατάστασις τοῦ μυα-
λοῦ μου εἶνε ἀθλία.

Δὲν θέλω πλέον νὰ ἦμαι μόνος τὴν νύ-
κτα. Θέλω νὰ αἰσθάνωμαι κάποιον ἐμ-
πρός μου, κάποιον, με τὸν ὁποῖον νὰ ὀ-
μιλῶ, νὰ τοῦ λέγω κάτι, ἀδιάφορον τί.

Θέλω νὰ εἰμπορῶ νὰ τὸν ἀψυπνίζω, νὰ
τοῦ ἀποτινῶ βιαίως μίαν ἐρώτησιν οἰαν-
δήποτε, μίαν ἐρώτησιν βλακῶδη διὰ νὰ
ἀκούω μίαν φωνὴν, διὰ νὰ αἰσθάνωμαι
κατοικουμένην τὴν οἰκίαν μου, διὰ νὰ
αἰσθάνωμαι μίαν ψυχὴν ἀγρυπνοῦσαν,
ἓνα διαλογισμὸν ἐν ἐργασίᾳ, διὰ νὰ βλέ-
πω, ἀνάπτων ἐξαφνα τὸ κερῖον μου, ἐν
ἀνθρώπινον πρόσωπον πλυσίον μου...
διότι... διότι... (δὲν δύναμαι νὰ σοῦ
φανερώσω αὐτὸ το διότι ἐξ ἐντροπῆς)...

διότι ὁλομόναχος φοβοῦμαι!

Ω! ἀκόμη δὲν μ' ἐννοεῖς.

Δὲν φοβοῦμαι ἀπὸ κανένα κίνδυνον. Θὰ εἰσέλθῃ κανεὶς; Θὰ τὸν φονεύσω, χωρὶς νὰ ἀνατριχιάσω. Δὲν φοβοῦμαι τὰ φαντάσματα, δὲν πιστεύω εἰς τὰ ἀφύσικα. Δὲν φοβοῦμαι τοὺς νεκρούς, πιστεύω εἰς τὴν τελείαν ἐξαφάνισιν ἐκάστου ἀποθανόντος!

Λοιπὸν; . . . ναί. Λοιπὸν ἔχω αὐτοφοβίαν, φοβοφοβίαν, σπασμοφοβίαν τοῦ μυαλοῦ μου, τὸ ὁποῖον γίνεται ἐξαλλοὺν εἰς τὸ φρικῶδες τοῦτο συναίσθημα τοῦ ἀκατανότου τρόμου.

Γέλα ὅσον θέλεις. Τοῦτο εἶνε φρικῶδες, ἀνίατον. Φοβοῦμαι τοὺς τοίχους, τὰ ἐπιπλα, τὰ οἰκιακὰ ἀντικείμενα, ἅτινα ἐμψυχοῦνται δι' ἐμέ· μία κατάστασις κτηνώδης. Πρὸ πάντων δὲ φοβοῦμαι τὸν ἀποτρόπαιον φόβον τῆς σκέψεώς μου, τοῦ λογικοῦ μου, τὸ ὁποῖον μὲ ἐκσπᾷ συγκεχυμένον, ἀλλόφροντα ὑπὸ μυστηριώδους καὶ ἀοράτου ἀγωνίας.

Αἰσθάνομαι ἐν πρώτοις βαθεῖαν ἀνσούχϊαν, ἥτις καρφοῦται εἰς τὴν ψυχὴν μου καὶ μὲ κάμνει γὰ ἀνατριχιάζω. Παρατηρῶ γύρω μου. Τίποτε! Καὶ ζ... τῷ κάτι! Τί; κάτι τι εὐνόπου. Ἐπειτα φοβοῦμαι, μόνον καὶ μόνον διότι δὲν ἐννοῶ τὸν φόβον μου.

Ὅμιλῶ! Φοβοῦμαι τὴν φωνὴν μου. Περιπατῶ! Φοβοῦμαι τὸ ἀγνωστον, τὸ ὁποῖον εἶνε ὀπισθεν τῆς θύρας, τῶν παραπετασμάτων, ἐντὸς τῆς ἱματιοθήκης, ὑποκάτω τῆς κλίνης. Καὶ ἐντούτοις εἰξεύρω ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε πονηρὰ.

Στρέφω ἐξαφνικὰ, διότι φοβοῦμαι ἐκεῖνο ποῦ εἶνε ὀπισθὲν μου, ἂν καὶ δὲν ὑπάρχῃ τίποτε, καὶ τὸ ὁποῖον κρύπτεται.

Κινοῦμαι, αἰσθάνομαι μεγαλυνομένην τὴν ἐξαγριώσιν μου καὶ κλειδονομαί εἰς τὸ δωμάτιόν μου, καὶ χώνομαι εἰς τὴν κλίνην μου, καὶ κουκουλόνομαι μὲ τὰ σκεπάσματα, καὶ συμμαζεμένους, κουλουρομένους ὡς σφᾶϊρα, κλείω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀπελπιστικῶς, καὶ διαμένω οὕτω πῶς ἐπὶ ἀτελείωτον χρόνον μ' αὐτὴν τὴν σκέψιν, ὥστε καὶ τὸ κηρίον μου μένει ἀνημμένον ἐπὶ τῆς τραπέζης μου, τὸ ὁποῖον ἐπρεπεν ἐντούτοις νὰ σβύσῃ. Καὶ ὁμῶς δὲν τολμῶ.

Δὲν εἶνε φρικῶδες τοῦτο;

Ἄλλοτε δὲν ἐξήταζα τίποτε ἀπ' αὐτά. Εἰσθηχόμην ἥσυχα. Ἐπιγαινοπρόχουμι εἰς τὸ σπῆτι μου χωρὶς τίποτε νὰ τρομάξῃ τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς μου. Ἄν μοὶ προέλεγον ποία ἀσθένεια φόβου ἀνοήτου, βλακώδους καὶ τρομεροῦ θὰ μὲ καταλάμβανε μίαν ἡμέραν, θὰ ἐγέλων, θὰ ἤνοιγον τὰς θύρας εἰς τὸ σκότος μετ' ἀσφαλείας, θὰ ἐκοιμώμην ἥσυχα, χωρὶς νὰ μανδαλόνωμαι καὶ δὲν θὰ ἐσπκονόμην ποτὲ τὴν νύκτα ὅπως βεβαιωθῶ ὅτι ὅλα τὰ πορτοπαράθυρα εἶνε ἐρμητικῶς κλεισμένα.

Τοῦτο ἤρχισε νὰ μοὺ συμβαίη κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος κατὰ παράξενον τρόπον.

Ἦτο ὑγρὰ νύξ ἀνοιξεως. Ὅταν μετὰ τὸ φαγητόν μου ἐξῆλθεν ἡ ὑπνέτριά, ἐσκεπτόμην τί νὰ κάμω. Περιεπάτησα ὀλίγον ἐντὸς τοῦ δωματίου μου. Ἦμην κατὰκοπὸς, κοιρασθεὶς ἀνευ λόγου. Δὲν

ἠδυνάμην νὰ ἐργασθῶ, οὔτε κὰν εἶχον τὴν δύναμιν διὰ νὰ ἀνάγνώσω. Λεπτὴ βροχὴ ὕγρανε τὰς ὑάλους τοῦ παραθύρου μου ἤμην ἀθυμος, βουτηγμένος κυριολεκτικῶς εἰς μίαν ἐξ ἐκείνων τῶν ἀθυμιῶν, αἵτινες σὲ κάμνουν νὰ κλαίης, νὰ ὀμιλῆς ἀδιαφόρως περὶ τίνος, ὅπως κλονίσῃς τὸ βᾶρος τῆς σκέψεώς σου.

Ἦσθάνομην ὅτι ἤμουν μόνος· τὸ σπῆτι μου ἐφαίνετο ἐρημον ὅσον οὐδέποτε. Ἄτελειωτος καὶ ἀνιάρᾳ μοναξία μὲ περιεκύκλου. Τί νὰ κάμω; Κάθημαι. Τότε μία νευρικὴ ἀνυπομονησία διέδραμε τοὺς πόδας μου. Ἐσπκώθην καὶ ἤρχισα πάλιν νὰ περιπατῶ. ἴσως νὰ εἶχον καὶ ὀλίγον πυρεπτόν, διότι αἱ χεῖρες μου, τὰς ὁποίας ἐκράτουν συννηνωμένας ὀπισθὲν μου, ὡς συνήθως κάμνομεν ὅταν περιπατῶμεν σιγά-σιγά, ἔκαιον ἢ μία τὴν ἄλλην, καὶ τὸ παρετήρησα.

Ἐπειτα αἰφνιδίως ἐν παγερόν ῥίγος ἐχῦθη ἐπὶ τῆς ῥάχεώς μου. Ἐνόμισα ὅτι ἡ ἔξωθεν ὑγρασία εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωμάτιόν μου, καὶ μοὶ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα ν' ἀνάψω φωτιά. Τὴν ἦναψα· ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ἐφέτος. Καὶ ἐκάθησα ἐκ νέου, βλέπων τὰς φλόγας. Ἄλλ' ἐντὸς ὀλίγου ἦτο ἀδύνατον νὰ μείνω εἰς τὴν θέσιν μου, ἐσπκώθην καὶ ἠσθάνθην ὅτι ἐπρεπε νὰ φύγω, νὰ κινηθῶ, νὰ εἶρω ἓνα φίλον.

Ἐξῆλθον. Ἐπῆγα εἰς τρεῖς συναδεφους μου, τοὺς ὁποίους δὲν εὔρον· ἔπειτα περιεπάτησα, σκεπτόμενος ν' ἀνακαλύψω κανὲν γνώριμόν μου πρόσωπον.

Πάντου κατῆφεια. Τὰ πεζοδρομια ἐκ τῆς ὑγρασίας ἐγυάλιζον. Μία χλιαρότης βροχεροῦ καιροῦ, μία χλιαρότης, ἥτις σὲ παγώνει μὲ αἰφνιδίως ἀνατριχιάσεις, μία βαρεῖα χλιαρότης ψιλῆς βροχῆς ἐδάρυνε καὶ κατεπίεζε τὴν ὁδόν, ἐφαίνετο ὅτι κατεκοίραζε καὶ ἤμαῦρον τὸ φῶς τῶν φανῶν. Περιεπάτησα μὲ βῆμα νοθρόν, ἐπαναλαμβάνων: μὰ τί διάβολο, δὲν θαῦρω κανένα γιὰ κουθέντα;

Ἐπρόσεχον συχνὰ εἰς τὰ ἀπὸ Madeline μέχρι Faubourg Poissonniere καφενεῖα. Ἄνθρωποι κατηφεῖς, καθήμενοι περὶ τὰς τραπέζας, ἐφαίνοντο ὅτι δὲν εἶχον τὴν δύναμιν νὰ ἀποπιῶσι τὰ ποτὰ των.

Ἐπλανώμην οὕτω πῶς ἐπὶ πολὺ, καὶ περὶ τὸ μεσονύκτιον, διπυθύνθην πρὸς τὴν οἰκίαν μου. Ἦμην ἐντελῶς ἤρεμος, ἀλλ' ἄρκετὰ κουρασμένος. Ἡ θυρωρὸς μου, ἥτις πλαγιάζει πρὸ τῆς ἐνδεκάτης, μοὺ ἤνοιξεν ἀμέσως, παρὰ τὴν συνήθειάν της. Καὶ ἐσκέφθην· Ἄν, κάποιος ἄλλος ἐνοικιαστὴς θὰ ἀνῆλθε πρὸ ὀλίγου.

Ὅταν ἐξέρχωμαι διπλοκλειδώνω τὴν θύραν μου πάντοτε. Τὴν εὔρον ἀπλῶς σφαλίστην, καὶ τοῦτο μὲ ἀνσούχησεν. Ὑπέθεσα ὅτι θὰ μοὶ ἐφεραν ἐπιστολὰς κατὰ τὴν νύκτα. Εἰσῆλθον. Ἡ φωτιά μου ἔκαιεν ἀκόμη καὶ ἐφώτιζεν ἀμύδρως τὸ δωμάτιον. Ἐλαβον τὸ κηρίον μου ὅπως τὸ ἀνάψω ἀπὸ τὴν ἐστίαν μου, ὅτε, ῥίπτων περὶ ἑμαυτὸν τὸ βλέμμα μου, διέκρινα κάποιον καθήμενον εἰς τὴν ἔδραν μου, καὶ ὅστις ἐξέστεινε τοὺς πόδας του ἔχων ἐστραμμένα τὰ νῶτα του.

Δὲν ἐφοβήθην. ὦ! ὄχι, ποδῶς. Μία ἐπίνοια πιθανοτάτη μοὶ ἐπῆλθεν, ὅτι δηλαδὴ κάποιος φίλος μου θὰ ἦλθε νὰ μὲ

ἴδῃ. Ἡ θυρωρὸς, προειδοποιημένη ὑπ' ἐμοῦ, θὰ τῷ εἶπεν ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐπιστρέψω, τῷ εἶχε δώσει τὸ κλεῖθρον. Καὶ ὅλα τὰ περιστατικὰ τῆς ἐπιστροφῆς μου ἐντὸς δευτερολέπτου μοῦ ἦλθον εἰς τὸν νοῦν· τὸ τράδηγμα τοῦ κορδονίου, ἡ ὥθησις μόνον τῆς θύρας.

Ὁ φίλος μου, τοῦ ὁποίου μόνον τὴν κόμην ἐβλεπον, εἶχεν ἀποκοιμηθῆ ἔμπροσθεν τῆς φωτιᾶς περιμένων με, καὶ ἐπροχώρησα ὅπως τὸν ἀψυπνίσω. Τὸν εἶδον πολὺ καλά, τὴν μίαν χεῖρα του τὴν εἶχε κρεμασμένην δεξιά· εἶχε σταυρωμένα τὰ πόδια του τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, τὴν κεφαλὴν του ὀλίγον γυρμένην πρὸς τὰ ἀριστερὰ τῆς ἔδρας. Ἐφαίνετο ὅτι ἐκοιμάτο. Ἠρώτησα: «ποῖός εἶσαι;» Δὲν εἶδον πλέον τίποτε ἐπὶ τῆς ἔδρας. Τεινῶ τὴν χεῖρά μου ὅπως ψαύσω τὸν ὄμρον του! Ἠγγίσα τὸ ξυλὸν τῆς ἔδρας! Δὲν ὑπῆρχε πλέον κανεὶς. Ἡ ἔδρα ἦτο πλέον κενή!

Τί οἰκτρὸς ἐξαφνισμός! Ἀπομακρύνομαι ἀμέσως, ὡς νὰ μοὶ ἐπῆλθε φοβερός κίνδυνος. Ἐπειτα ἐπανέρχομαι, αἰσθάνομαι κάποιον ὀπισθὲν μου· ἀμέσως ἔπειτα ἐπιτακτικῶς τὴν δύναμιν τοῦ νὰ ἐπανίδω τὴν ἔδραν μὲ ἠνάγκαδεν ἀπαξ ἔτι νὰ περιστραφῶ. Καὶ ἔμεινον ἐννεός, αἰσθημάτων ἐκ φρικιάσεως, τόσον ἐπτοπυμένους, ὥστε δὲν ἐνήργει πλέον ἡ σκέψις· ἔτοιμος νὰ καταπέσω.

Ἄλλ' εἶμαι ἀνθρωπὸς ψυχραῖμος καὶ ἀμέσως συνῆλθον. Ἐσκέφθην: «Ἐπαθα βεβαίως ἐκ πλαναισθησίας, αὐτὸ εἶνε». Καὶ διενούθην αὐθωρεὶ τὸ φαινόμενον τοῦτο: Ἡ σκέψις εἰς τὰς περιστάσεις ταύτας ἐνεργεῖ ἐσπενσμένως.

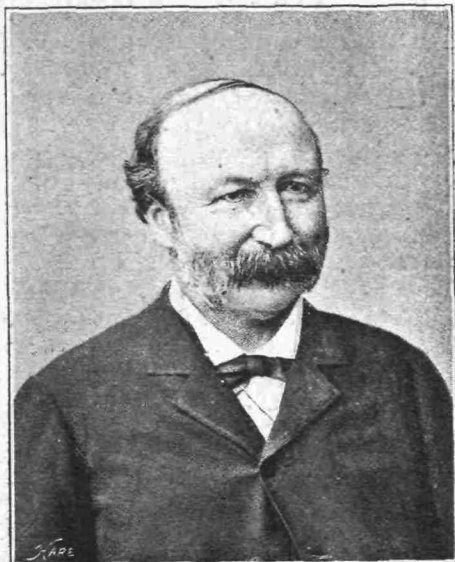
Ἐπαθα ἐκ πλαναισθησίας — πρᾶγμα ἀναμφισδῆτητον. Ἐν τούτοις τὸ πνεῦμά μου ἔμεινε καθ' ὅλον τὸ διάστημα διαυγές, ἐνεργοῦν κανονικῶς καὶ λογικῶς, ὥστε δὲν ὑπῆρχε καμμία διατάραξις τοῦ ἐγκεφάλου. Οἱ ὀφθαλμοὶ μόνον ἠπατώντο καὶ ἠπάτων τὴν διάνοιάν μου. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἐβλεπον ὀπτασίαν ἐξ ἐκείνων, αἵτινες κάμνουσι νὰ πιστεύσουν εἰς τὰ θαύματα τῶν ἀπλοϊκῶν. Ἦτο νευρικὸν φαινόμενον τοῦ ὀπτικοῦ συστήματος, τίποτε περισσότερο, καὶ ἴσως μικρὰ τις συμφορησίς.

Ἦναψα λοιπὸν τὸ κηρίον μου. Παρετήρησα, κύπτων πρὸς τὴν φωτιά, ὅτι ἔτρεμον, καὶ ἠγέρθην διὰ τιναγμοῦ, ὡς νὰ μὲ ἤγγισάν ἐκ τῶν ὀπισθεν. Βεβαίως δὲν θὰ εἶχον ἐντελῶς καθουχάσει. Περιεπάτησα ὀλίγον· ὀμίλουν δυνατὰ· ἐτραγῶδον χαμπλοφῶνως μερικὰ τεμάχια.

Ἐπειτα ἐκλείσα δις τὴν θύραν τοῦ δωματίου μου καὶ ἠσθάνθην ὅτι κάπως ἐξησφαλίσθην. Ἐπὶ τέλους, οὐδεὶς ἠδύνατο πλέον νὰ εἰσέλθῃ. Ἐκάθησα πάλιν καὶ ἐσκεπτόμην ἐπὶ πολὺ περὶ τῆς τύχης μου· ἔπειτα ἐπλάγισα καὶ ἐσθουσα τὸ φῶς. Ἐπὶ τίνα λεπτὰ τὰ πάντα εἶχον καλῶς. Ἐμείνα ὑπτιος, λιαν ἀτάραχος. Παρετήρησα ἐξ ἀνάγκης τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἐστρεψα πλαγίως. Ἡ φωτιά μου δὲν εἶχε πλέον παρὰ δύο δαυλία πυρακτωμένα, φωτίζοντα ἀκριβῶς τοὺς πόδας τῆς ἔδρας· ὅτε μοὶ ἐφάνη ὅτι ἐπανεῖδον τὸν ἀνθρωπον ἐπικαθήμενον. Ἦναψα ἐν πυρεῖον ταχέως. Ἦσπῆθην, δὲν ἐβλεπον πλέον τίποτε. Ἠγέρθην ἐν τούτοις καὶ

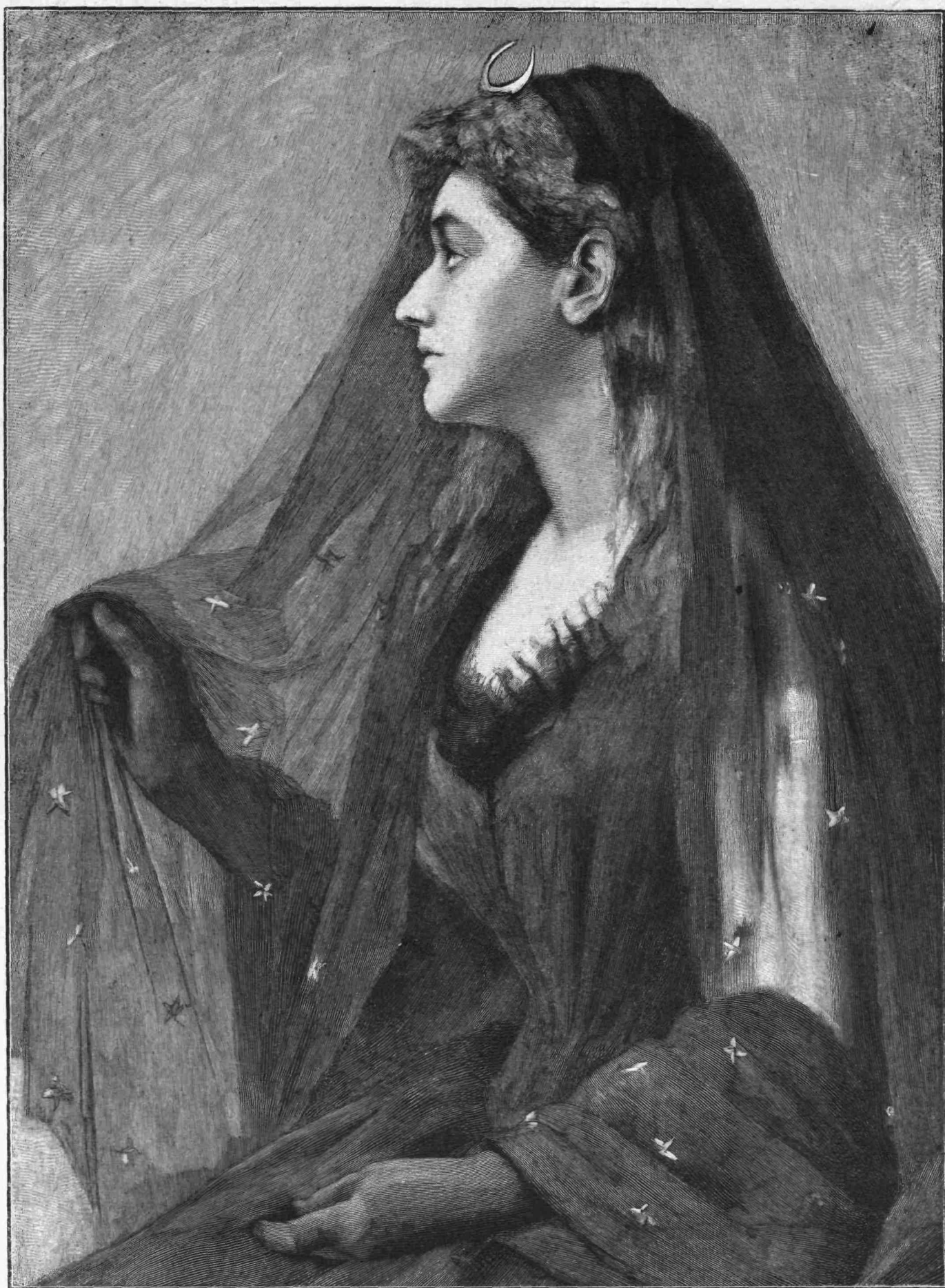
ΝΕΟΦΥΤΟΣ Η
Ο νέος Οικουμενικός Πατριάρχης

Α. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗΣ
Καθηγητής τῆς Ὀφθαλμολογίας

ΦΩΤΙΟΣ ΠΑΝΑΣ
Ο ἐν Παρισίοις διαμένων Ἑλληγ ἰατρός

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ:— Η ΝΥΞ

ἐκρυψα τὴν ἔδραν ὀπισθεν τῆς κλίνης μου. Ἐμείνα εἰς τὰ σκοτεινὰ καὶ προσεπάθησα νὰ κοιμηθῶ. Δὲν ἤρπυσα, καὶ ἐντὸς πέντε τὸ πολὺ λεπτῶν ἀπεκοιμήθην, ὅτε εἶδον καθ' ὕπνον, καὶ ἐντελῶς ὡς ἐν πραγματικότητι, ἄλλην τὴν ἐσπερηνὴν σκηνήν. Ἐξύπνησα ἐλπιόμενος, φωτισθέντος ἤδη τοῦ κοιτῶνος μου· ἔμεινα καθιστός ἐπὶ τῆς κλίνης μου, μὴ τολμῶν οὔτε κἀν νὰ προσπαθῶ νὰ ξανακοιμηθῶ. Ἐν τούτοις δις ὁ ὕπνος μὲ κατέλαβεν ἀκουσίως ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα, καὶ δις εἶδον τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Μοι ἐφάνη ὅτι ἐτρελλάθην.

Ὅτε ἐπεφάνη ἡ ἡμέρα, ἠσθάνθην ὅτι ἰατρεῦθην καὶ ἐνύσταζον φοβερὰ μέχρι μεσημβρίας. Ἐτελείωσαν πλέον, ἐτελείωσαν τὰ πάντα. Εἶχον πυρετόν, ἐφιάλτην, ἔξιπρῶ κ' ἐγὼ τί; Ἦμην ἀσθενὴς τέλος πάντων. Εὐρισκόμην οὐχ ἦπτον εἰς βλακῶδη κατάστασιν. Ἐν τούτοις νύθυσσα τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἐδείπνησα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐπῆγα εἰς τὰ θέαματα, ἔπειτα ἐπέστρεψα εἰς τὴν οἰκίαν μου. Ἄλλ' ἰδοὺ ὅτι, πλῆσιάζων εἰς τὴν οἰκίαν μου, κατελήθην ὑπὸ ἀλλοκότου τινὸς ἀνδύχιας. Ἐφοβούμην μήπως ἐπανίδω: ἐκεῖνος οὐ! Ὅχι διότι ἐφοβούμην ἐκεῖνον, ὄχι διότι ἐφοβούμην τὴν παρουσίαν του, εἰς ἣν δὲν ἐπίστευα ποσῶς, ἀλλ' ἐφοβούμην νεώτερον φόβον τῶν ὀφθαλμῶν μου, φόβον πλαναισθησίας, φόβον τῆς καταλαμβανούσης με φρικιάσεως. Πλέον τῆς μιᾶς ὥρας ἐπλανώμην ἐπάνω-κάτω ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου· ἔπειτα ἠνώνησα ὅτι εἶμαι βλάξ τελεείως καὶ εἰσῆλθον. Ἦσθμαινον τόσον πολὺ, ὥστε μοι ἦτο ἀδύνατον ν' ἀναβῶ τὴν κλίμακα. Ἐμείνα ἀκόμην πλέον τῶν δέκα λεπτῶν πρὸ τοῦωματίου μου, ἔπειτα, βιαίως, ἔλαβον ὀρμητικὸν θάρρος καὶ ἐπιτακτικὴν θέλησιν. Θέτω τὸ κλειθρον, λαβὼν προηγουμένως ἀνὰ χεῖρας κηρίον, ὤθησα διὰ λακτίσματος τὴν ἡμιανοιγμένην θύραν τοῦωματίου μου καὶ ἐρρηξα βλέμμα πρὸς τὴν ἐστίαν. Δὲν εἶδον τίποτε. — Ἄ!...

Ὅποια ἀνακούφισις! Τί χαρὰ! Ὅποια ἀπέλευθερώσις! Ἐπιγυιανοῦχος περιχαρὴς. Ἀλλὰ δὲν ἦμουν καὶ βελαιωμένος, ἐστρεφόμενος ἐκπλακτός, αἰσθαινομένων μὲ ἀνδύχουν. Ἐκοιμήθην ἄσχημα, ἀφυπνιζόμενος ἀδιακόπως ὑπὸ φανταστικῶν κρότων. Ἀλλὰ δὲν εἶδον ἐκεῖνον. Ὅχι, ἐτελείωσε πλέον.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης φοβοῦμαι τὴν μοναξίαν τῆς νυκτός. Τὴν αἰσθάνομαι ἐκεῖ, πλῆσιόν μου, γύρω μου, τὴν ὀπτασίαν. Δὲν μὴ ἐπεφάνη πλέον ἐκ νέου, ὡ ὄχι! Καὶ τί μὲ ἐνδιαφέρει πλέον, ἀφοῦ δὲν τὴν πιστεύω, ἀφοῦ γνωρίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε; Ἐν τούτοις μὲ ἐνοχλεῖ, διότι τὴν συλλογίζομαι ἀκαταπαύστως. — Ἡ μία χεὶρ του κρεμασμένη δεξιά. ἡ κεφαλὴ του κλίνουσα ἀριστερά, ὡς ἀνθρώπου κοιμωμένου... Λοιπὸν ἀρκεῖ, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Δὲν θέλω πλέον νὰ τὸ συλλογίζομαι! Ἄλλ' ὅμως τί εἶνε αὐτὴ ἡ δαιμονοπληξία! Διὰ τί αὐτὴ ἡ ἐπιμονή; — Οἱ πόδες του ἦσαν πλῆσιόν τῆς φωτιᾶς! Μὲ πλῆσιάζει ἐκεῖνος, τί τρέλλα! Καὶ ὅμως. Ποῖος ΕΚΕΙΝΟΣ; Γνωρίζω καλῶς ὅτι δὲν ὑφίσταται, ὅτι δὲν ὑπάρ-

χει τίποτε. Ὑφίσταται μόνον ἐν τῇ δειλίᾳ μου, ἐν τῷ φόβῳ μου, ἐν τῇ ἀγωνίᾳ μου. Ἄ! ἦθάνει...

Ναί, ἀλλ' ἐπιθυμῶ νὰ δικαιολογηθῶ, ν' ἀντιπῶ, δὲν εἴμπορῶ πλέον νὰ μείνω μόνος ἐν τῇ οἰκίᾳ μου, διότι ὑφίσταται ἐκεῖνος. Δὲν θὰ τὸν ἐπανίδω, τὸ γνωρίζω, δὲν θὰ ἐμφανισθῆ πλέον, ἐτελείωσε πλέον τοῦτο. Ἄλλ' ἐνυπάρχει ταῦτοχρόνος ἐν τῇ σκέψει μου. Διαμένει ἀόρατος, τοῦτο δὲν ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ νὰ ἐνυπάρχη. Εὐρίσκεται ὀπισθεν τῶν θυρῶν, ἐν τῇ ἱματιοθήκῃ κλεισμένος, ὑπὸ τὴν κλίνην, εἰς ὅλας τὰς σκοτεινὰς γωνίας, εἰς ὅλας τὰς σκιάς. Ἄν ἀνοίξω τὴν θύραν, τὴν ἱματιοθήκην, ἂν χαμηλώσω τὸ κηρίον ὑπὸ τὴν κλίνην, ἂν φωτίσω τὰς γωνίας, τὰς σκιάς, δὲν ὑφίσταται ἐκεῖνος πλέον. Ἀλλὰ τότε τὸν αἰσθάνομαι ὀπισθεν μου. Στρέφω, βέβαιος ὅτι θὲν θὰ τὸν ἐπανίδω, καὶ δὲν τὸν βλέπω πλέον. Τίποτε δὲν ὑπάρχει ὀπισθεν μου. Τοῦτο εἶνε βλακῶδες, ἀλλὰ καὶ ἀνίατον. Τί τὸ θέλησ; Δὲν εἶμαι καθόλου καλὰ.

Ἄλλ' ἂν ἦμεθα δύο εἰς τὴν οἰκίαν μου, νομίζω, ναί, σὲ βεβαίως ὅτι δὲν θὰ ἐπανήρχετο πλέον ἐκεῖνος. Εὐρίσκεται ὅμως ἐκεῖ, διότι εἶμαι μόνος, καὶ μόνον διότι εἶμαι μόνος.

(Κατὰ τὸν Guy de Maupassant).

Ν. ΑΛΕΞ. ΑΓΚΩΝΑΚΗΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΑ ΛΕΓΟΜΕΝΑ ΚΟΝΙΑΚ

Εἰς φύλλον καθημερινῆς ἐφημερίδος, πραγματευόμενον περὶ τοῦ κονιάκ ἐνός τῶν ἐνταῦθα βιομηχανῶν, ἀναφέρονται καὶ τὰ ἑξῆς:

«Εἶναι κονιάκ γνήσιον, ἀληθινόν· διότι «κονιάκ θὰ εἴπῃ οἰνόπνευμα ἐξηγμένον «δι' ἀποσταλάξεως ἐξ οἴνου, ἢ ΤΟΥΛΑ-»ΧΙΣΤΟΝ ΕΚ ΣΤΕΜΦΥΛΩΝ... κλπ.»

Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἀπορῶσιν ἐπὶ τῷ ὀρισμῷ τούτῳ τῷ ἀνακριθεῖ καὶ ἐπικινδύνους συνεπειᾶς δυναμένῳ νὰ ἐχη διὰ τοὺς πιστεύοντας αὐτῷ ἀναγνώστας τῆς ἐν λόγῳ ἐφημερίδος, ἦτις ἄλλως διακρίνεται διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῶν πληροφοριῶν τῆς.

Ἴνε πασίγνωστον καὶ ἀναμφισβήτητον ὅτι πραγματικὸν κονιάκ ἐκ στεμφύλων δὲν γίνεται. Τὸ πραγματικὸν κονιάκ παρασκευάζεται ἀπὸ ἀπλῆ ἀποστάξει μόνον Οἴνου, δι' ἀπλῶν ἀποστακτηριῶν, καὶ διαφυλάξει τοῦ προϊόντος τούτου (ἀνευ οὐδεμιᾶς προσθήκης) ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ἵνα ὠριμασθῇ, γίνῃ πρᾶον καὶ ἰδίως κατάλληλον δια τοὺς ἀσθενεῖς ἢ ἀναρρωνύοντας, εἰς οὓς οἱ ἱατροὶ συνιστῶσι τὴν λήψιν κονιάκ.

Ἐὰν εὐρεθῶσιν ἱατροὶ, οἵτινες θὰ συστήσωσι κονιάκ εἴτε ἐκ στεμφύλων εἴτε ἐκ σιτηρῶν, σύκων ἢ οἰουδιήτων ἄλλου προϊόντος (ἐκτός τοῦ οἴνου) παρασκευαζόμενον, θ' ἀναλάβωσιν εὐθύνην, ἥς τὰ ἐπακόλουθῆματα οὔτε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ οὔτε ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων θὰ δυνηθῶσι νὰ δικαιολογήσωσι.

Θὰ μοι ἀπαντήσητε ὅτι τὰ πλεῖστα

τῶν λεγομένων κονιάκ τῆς ἀγορᾶς μας παρασκευάζονται τοιοῦτοτρόπως. Παρασκευάζεται δηλαδὴ ἰσχυρὸν οἰνόπνευμα (σπίρτο) διὰ πολυπλόκων μηχανημάτων ἐκ διαφόρων ἀμυλωδῶν ἢ σακχαρῶδων ὑλῶν. Τὸ οἰνόπνευμα τοῦτο μίγνυται μὲ ὕδωρ, προστίθενται δὲ χρώμα καὶ ἀρώματα (εσέντζαι), ἀμφιβόλου τὸ πολὺ συστάσεως, καταγωγῆς καὶ φυσιολογικῆς ἐνεργείας, καὶ φέρεται φρέσκον φρέσκον εἰς τὸ ἐμπόριον, ὡς κονιάκ.

Εἰς τοῦτο ἔχετε δίκαιον· φρονῶ ὅμως ὅτι κατ' οὐδένα λόγον ἔπρεπε τὰ ποτὰ ταῦτα, ἅπερ δὲν εἶνε κονιάκ ἀλλ' ἀναπληρώματα (surrogate) ἢ ἀπομιμήματα αὐτοῦ, νὰ ἐπιτρέπωσιν αἱ ἀρχαὶ νὰ πωλῶνται ὡς κονιάκ καὶ νὰ δίδωνται εἰς ἀσθενεῖς.

Ἐπέστη νομίζω καιρὸς ν' ἀπαιτήσωσιν οἱ ἐπιτετραμμένοι τὴν φύλαξιν τῆς ὑγείας τῶν πολλῶν, παρὰ τῶν κατασκευαστῶν καὶ μεταπρατῶν τῶν λεγομένων κονιάκ, δήλωσιν (declaration) περὶ τῆς προελεύσεως καὶ κατασκευῆς τοῦ πωλουμένου κονιάκ. Τὸ πραγματικὸν κονιάκ θὰ φέρῃ ἐπιγραφὴν φυσικὸν κονιάκ ἐξ οἴνου.

Τὰ ἀναπληρώματα ὅμως θὰ φέρωσιν ἐτικέτας ὡς ἑξῆς περίπου:

Κονιάκ ἐκ στεμφύλων
ἢ

Κονιάκ ἐκ σύκων
ἢ

Κονιάκ ἐκ σιτηρῶν
κλπ.

Αὐστηρῶς δὲ πρέπει τότε νὰ τιμωρῶνται (ἐπὶ ἀπάτη ἴσως) οἱ πωλῶντες κονιάκ μὲ ἐσφαλμένην ἐτικέταν.

Ἡ περὶ δηλώσεως (declaration) τῆς ποιότητος καὶ καταγωγῆς τῶν τροφίμων καὶ ποτῶν διάταξις ὀφείλει βεβαίως νὰ ἐφαρμοσθῆ καὶ εἰς πάντα τὰ λοιπὰ εἶδη.

Οἶνος π. χ. γυψωμένος ἢ ἄλλας φέρον προσθήκας κατ' οὐδένα λόγον ἔπρεπε νὰ πωλεῖται ὡς «οἶνος» ἀπλοῦς ἢ ὡς γνήσιος οἶνος.

Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἴσως ἐπὶ ἀνέλθωμεν.

Ο. Α. ΡΟΥΣΟΠΟΥΔΟΣ

ΝΕΡΟ ΠΑΙΔΙ:

— Τί ἔχεις καὶ κάνεις σὺν τρελλῷ Μίμη; — Ἀφισέ με· φαντάσου... μὰ τί νὰ φαντασθῆς! — Μήπως εἶχες ἐπιστολήν τῆς; — Ἄλλαξε τό τῆς καὶ βάλε τοῦ... μακαρίτου! — Ἐπιστολήν τοῦ μακαρίτου! ἐτρελλάθην; — Ἦες καλλίτερα; ἐπλούτησες; — Πῶς; — Νά! ἀπέθανε πρὸ μῆνός εἰς Βραβίαν ἕνας θεῖος μου γερω-φιλάργυρος καὶ μοῦ ἀφῆκε κληρονομίαν ἑκατὸ χῆνιες στρογγυλαῖς! — !!! — Τί χάσκεις παιδί μου; ἔχω τύχη βουνό. — Μπᾶ! ὦστε... — Νὰ σὲ κεράσω; ἂν; ἔλα πᾶμε νὰ σοῦ δώσω ἕνα γλυκὸ 'ς τοῦ Γρανάκη.

Ὁ ἀνωτέρω διάλογος ἐλάμβανε χώραν ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος. Ὁ Μίμης ἦτο ὁλος χαρὰ, ἐν ᾧ ὁ φίλος του ἦτο

προσωποποίησις τοῦ: Ὡ! κληρονομία σου λέει ἄλλος!

Δὲν παρετήρησαν ὅμως, ὄντες βυθισμένοι εἰς τὰ αἰσθήματά των ἕκαστος, γέροντά τινα ὅστις προσήρχετο μειδιῶν πρὸς αὐτούς, καὶ ὁ ὁποῖος ἄμα ἤκουσε τὴν ὁμιλίαν των, μετετρέπη εἰς στήλην ἄλατος μὲ ὄτα μόνον.

✱

— Μὰ γὰρ διάβασέ μου τὸ γράμμα βρὲ ἀδερφέ, μήπως ἤπατήθης. — Τὶ νὰ σοῦ τὸ διαβάσω... νὰ διάβασέ το καὶ γέλασε μὲ τὸ μακαρίτη, ἐγὼ θὰ διατάξω κονιάκ καὶ νερὸ τοῦ Σέλτς· αἱ παιδί, ἐλα ἐδῶ... μωρὲ κόσμος! δὲν ἀκούει οὔτε ὁ ὑπηρετής. — Μπράβο! μπράβο! νὰ τύχη μὴ φερά! ἐκατὸ χιλιάδες! νὰ ὁ γερω-φεκουτιάρης! — Νὰ τὸν ἐβλεπε, πῶς ἐζοῦσε... μὴ πεντάρα ψωμότυρο! χα! χα! — Μπᾶ! μπᾶ! δὲν πειράζει, τώρα γλέντι τρικούθερο ἀκούς τί σοῦ γράφει... «... μονάκριδέ μου καὶ ἀγαπημένε μου. — Χα! χα! — ...εἶσαι ὁ μόνος μου κληρονόμος Δημητριά μου...» — Τὶ λόγος! «Δημητριά μου!» — Αἱ παιδί! ἐλα ἐπὶ τέλους! δύο κονιάκ καὶ νερὸ Σέλτς. — Ὅχι παιδί μου, διέκοψε, σοβαρὰ φωνή, δώσε εἰς τοὺς κυρίους τούτους νερὸ μανάχα, διότι δὲν θὰ σὲ πληρώσουν! δὲν ἐκληρονόμησαν ἀκόμη τὰς ἐκατὸ χίνας! — Πῶς... ὁ... θεῖος... — Νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέστη... αἱ Δημητριά μου; — Θεῖε. — Ὁ νεκρὸς... ἀνε... — Ἐκατὸ καὶ στρογγυλαῖς ποῦ ἐκύλυσαν πάλι ἔς τὴ σακοῦλα τοῦ θεοῦ σου αἱ; — Μά... — Πῶς δὲν ἀλέθα-

να, αἱ; — Ναί! — Ἄ! εὐχαριστῶ! χαιρετε.. καλὴν διασκέδασιν εὐτυχῆ κληρονόμει! χα! χα! τοὺς γιατροὺς νὰ καταρασθῆς! — !!! — Νερό... π... α... δ... δ... νερό!

ΜΙΑΤΙΑΔΗΣ Δ. ΧΡΟΝΑΙΟΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

ΤΑ ΕΝ ΠΑΛΜΥΡΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

Κατὰ τὴν ἐν Παλμύρα (Ζαδμώρ) ὀλίγο-ήμερον διαμονήν μου ἐσκέφθημεν μετὰ δύο γάλλων συνοδοιπόρων ἵνα ἐνεργήσωμεν μικρὰν τινα ἀνασκαφὴν ἐπὶ τῆς θέσεως ἐκείνης, ἐνθα ὁ πρίγκηψ Σίμων Λαγαρέφ ἄλλοτε ἀνέσκαψεν.

Ὁ μνησθεὶς Σίμων ἐν τῇ ἐνεργηθείσῃ ἀνασκαφῇ ἐκτὸς ἄλλων ἀρχαιοτήτων ἀνεκάλυψε μακρὰν ἐπιγραφὴν δίγλωσσον (ἐλληνικὴν καὶ παλμυρικὴν) ἀναγράφουσαν διάταγμα τῆς συγκλήτου κατὰ τὸ ἔτος 137 μ. Χ. ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ. Ἄφορᾷ δὲ τὸ διάταγμα εἰς νόμον περὶ δημοτικῶν φόρων.

Ἐκ τῶν εὐρημάτων οὖν τούτων ὁρῶμενοι ἀπεφασίσασμεν ν' ἀνασκάψωμεν τὴν θέσιν ταύτην καὶ οὕτως ἀνεκαλύφθησαν τινὲς ἐπιγραφαὶ ἐπὶ μικρῶν τεμαχίων μαρμάρων, ὡς καὶ ἐν μέλαθρον κεκοσμημένον διαφόροις κήποις, κατέχον δὲ σμικρὰν ἀπόστασιν καὶ διατηροῦν λαμπρῶς τὰς τοιχογραφίας αὐτοῦ. Ἀνευρέθησαν εἰσέτι πολλὰ ἀγγεῖα κεκεραμευμένα εἰκο-

νίζοντα παναρχαίας μορφῆς ἀνθρώπων καὶ ζῶων καὶ διατηροῦντα ἐν στυλινότητι τὰς ζωγραφίας αὐτῶν.

Ἐν ἀγγεῖον εἰσέτι ἐν σχήματι ληκύθου φέρει κεχρωσμένας εἰκόνας ἐπιμελῶς ζωγραφηθείσας ὀξεῖ ὀργάνῳ διὰ μέλανος χρώματος ἐπὶ ἐρυθροῦ κεραμίνου, ἡ δὲ ἐπ' αὐτοῦ παράστασις ἔχει οὕτωσί: Ἐπὶ κλίνης ἀναπαύεται ἐκτάδην κειμένη γυνὴ ἄλλοκότου, ὡς εἶκεν, μορφῆς, ἔχουσα ἐστραμμένην τὴν κεφαλὴν πρὸς ἀριστερὰ, ὅπου φαίνεται ἕτερα γυνή, πρόσωπον ἔχουσα ἀχαρακτήριστον, καθήμενὴ ἐπὶ δίφρου, πρὸς ἀριστερὰν δὲ καὶ αὐθις κάθεται ἀνὴρ ἐπιβλέπων αὐτάς. Ὁ πηλός, ἡ τιχνη καὶ τὰ χρώματα ταῦτα τῆς ληκύθου εἰσὶν ἀρχαίας ἐλληνικῆς ἐποχῆς, παρεμφερῆ τοῖς Ἀττικοῖς.

Δύο ἐπιγραφαὶ παλμυρικῆς γλώσσης τε καὶ γραφῆς ὀλίγον βλαφθεῖσαι ἀνεγρέψαν πιστῶς καὶ ἀπεστάλθησαν πρὸς τὸν ἐν Κων]πόλει ἐλληνικὸν φιλολογικὸν σύλλογον.

Καὶ τὰ ὀλίγα μὲν ταῦτα δημοσιεύοντες ἐν ἀποσπάσματι ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀνασκαφῶν τῶν ἐνεργηθειῶν ἐν Παλμύρα ὑποβάλλομεν τοῖς ἀρχαιολόγοις, προτρέποντες αὐτοὺς ἵνα ἐνεργήσωσιν ἐκτενεστέρας ἀνασκαφὰς ἐν τῇ μνησθείσῃ θέσει πρὸς ἀνακάλυψιν καὶ ἑτέρων λειψάνων καὶ ἐπιγραφῶν, γεγραμμένων ἐν τῇ παλμυρικῇ γλώσσῃ.

Χρ. Παπαδοπούδης

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΒΟΣΚΟΥ

Φωναῖς καὶ βόασατα ἔχω κάθε βράδυ,
Ὅταν ἔς τὸ σπῆτι παίρνω τὸ κοπάδι.
Θέλουν ἔς τὰ γερὰ ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα
Νὰ μοῦ δώσουν τοῦ παπᾶ τὴ θυγατέρα.

Καὶ τί θὰ πῆ καλὲ ἡ Μαριῶ
Ἄν τέτοιο πρᾶμμα ποτὲ μάθη φοβερό;

Φωναῖς καὶ βόασατα ἔχω κάθε μέρα
Μὲ τὸν πατέρα μου καὶ τὴ μητέρα,
Ὅταν πάω γιὰ νὰ βοσκῆσῶ τὸ κοπάδι
Τὸ ποῦρνὸ ἔς τὸ δροσοπότιστο λιβάδι.
Τοὺς λέω πῶς θέλω τὴ Μαριῶ
Κι' αὐτοὶ δὲν θέλουν τέτοιο πρᾶμμα φοβερό.

Μοῦ λένε τοῦ παπᾶ ὅτι ἡ θυγατέρα
Ἄπ' τὸ χωριὸ πῶς εἶναι ἡ πλουσιωτέρα
Μοῦ λένε ὅτι ἡ Μαριῶ ἔβαλε σημάδι
Ἄπ' τὴ φτώχεια της τὸ κάθε της πετράδι.
Μὰ ἐγὼ θὰ πάρω τὴν Μαριῶ
Καὶ τέτοια μικροπράγματα δὲν τὰ μετρῶ.

ΒΟΣΚΟΣ

ΣΤΑΓΟΝΕΣ

Τέχνη εἶνε ἡ φύσις, θεωμένη κατὰ τὴν ιδιοσυγκρασίαν ἐκάστου.

Ζολᾶ

✱

Δὲν εἶνε τις μέγας συγγραφεὺς ἀπλῶς διότι κάμνει τὴν ψυχὴν νὰ σπαράττη. Τὰ ἀληθῆ δάκρυα εἶνε ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα φέρει εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡ ἀνάγνωσις ἐνδὸς ωραίου ποιήματος· πρέπει σὺν τῇ μελαγχολίᾳ, ἢν προξενεῖ, νὰ προξενήσῃ καὶ ἀνάλογον θαυμασμόν.

Σατωδριάνδρος

✱

Ἀπαιτοῦνται χεῖμαρροι αἵματος ὅπως ἐξαλείψωσι τὰ πταίσματά μας ἀπέναντι τῶν ἀνθρώπων· ἐν δάκρῳ ἀρκεῖ ὅπως ἐξαλείψῃ αὐτὰ ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἴδιος

✱

Δὲν ὑπάρχει καμία θλίψις, τὴν ὁποῖαν νὰ μὴν ἡμπορῇ νὰ διασκεδάσῃ μία ὥρα ἀναγνώσεως.

Μοντεσκιού

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΒΟΝΑΠΑΡΤΟΥ

Ὁ δρᾶμα, τὸ ὁποῖον μέλλω νὰ διηγηθῶ ὑμῖν ἐνταῦθα ἔλαβε χῶρον κατὰ μῆνα Μάϊον ἐνὸς τῶν παρελθόντων ἐτῶν, τὸ ὁποῖον δὲν ὀρίζω ἀκριδέστερον, ἵνα μὴ ἔσσει τὴν μνήμην αὐτοῦ κηλιδώσω. Ὁφείλω ἐν τούτοις νὰ εἶπω, ὅτι οὐδὲν προεδήλου τὰ φηκώδη γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἔμελλον νὰ ἐξελευχθῶσιν ἐν τῇ ὁδῷ Βοναπάρτου: Ἦτο ἡ ἐννάτη τῆς πρωίας ὥρα, ὁ οὐρανὸς ἦτο αἴθριος, ἡ ὁδὸς καθαρὰ, τὸ καναρίνιον μελομανοῦς θυρωροῦ ἐκελάδει ἠδέως, οἱ δὲ μαθηταὶ τῆς ζωγραφικῆς μετέβαινον, ἡσύχως καὶ βραδέως, εἰς τὴν Καλλιτεχνικὴν Σχολὴν.

Περὶ ὥραν ἐννάτην παρὰ δέκα λεπτά, ἄνθρωπος ὠρίμου ἤδη ἡλικίας, τὸ ὕψος ἔχων ἐπαρχιώτου, τὸ πρόσωπον τιμίου καὶ ἀκάκου ἀνθρώπου, εἰσῆρχετο εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Σχολῆς· τὸ συνεσταλμένον αὐτοῦ ἦθος καὶ τὸ ἀμφίβολον βᾶδισμα ἱκανῶς ὑπεδείκνυον ὅτι δὲν ἦτο ἐκ τῶν θαμῶνων τοῦ τεμένους τούτου τοῦ καλοῦ...καὶ τῶν χονδροειδῶν ἀστειδῶν.

Παρεκάλεσε νὰ ὑποδείξωσιν αὐτῷ τὸ σπουδαστήριον τοῦ Ἰερωνίμου.

Ἐκρουσε δειλῶς τὴν θύραν. Μετὰ λεπτῶν τιῶν πάροδον, καθ' ἃ ψιθυρισμοὶ καὶ ὑπόκωφα βήματα ἠκούοντο ἐκ τοῦ σπουδαστηρίου, φωνὴ σοβαρὰ ἀνέκραξεν:

— Ἐμπρός! — ἀλλὰ μόλις ὤθησε τὴν θύραν διὰ νὰ εἰσέλθῃ, κάδος πλήρης ὕδατος, κομψῶς ἐν ἰσοροπία τοποθετημένος δυνωθεν αὐτῆς, κατέκλυσε ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ὡς αἰθνηδῖος ψυχρολουσία, τὸν ταλαιπώρον ἄνθρωπον, ὅστις ἔμεινε κεκνητός.

Ἄλλ' εἶχον ἤδη σπεύσει περὶ αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ ὑποκριτικῶς ἐζήτησαν μυρίας συγγνώμας διὰ τὸ ἀπροσδόκητον λάθος, λέγοντες ὅτι ἐξέλοδον αὐτὸν διὰ τινὰ τῶν συμμαθητῶν τῶν, — πρᾶγμα ἐντελῶς ἀπίθανον, διότι εἶχον προσεκτικῶς παρατηρήσῃ διὰ σχισμῆς τινος τῆς θύρας πρὶν ἐπιτρέψωσιν αὐτῷ νὰ εἰσέλθῃ. Ἐπειτα, ὅπως ἀποξηράνωσι τὰ διάδροχα ἐνδύματα τοῦ ἀτυχοῦς ἐπαρχιώτου, παρεκάλεσαν αὐτὸν νὰ ἐκβάλῃ τὸ ἐπανωφόριον καὶ τὸ πανταλόνιον τοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος ἔφερε κατ' ἀρχὰς δυσκολίας τινὰς ἵνα ἀφαιρέσῃ τὸ δεύτερον τοῦτο μέρος τοῦ ἱματισμοῦ του, ἀλλ' οἱ ζωγράφοι διαβεβαίωσαντες αὐτὸν ὅτι ἦτο μεταξὺ καλλιτεχνῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἴδῃ πολὺ χειρότερα μὴ ἐξηγοῦντες ἄλλως ὁποῖα τινὰ ἦσαν τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος χειρότερα, σαγκατένευσεν ἐπὶ τέλους ὅπως μείνῃ μὲ τὸ ὑποκάμισον μόνον καὶ τὸ ἐσωκάρδιον.

Ἐνῶ τὰ ἐνδύματα ἐξηραίνοντο παρὰ τὴν θερμάστραν, ἐργασία ἡ ὁποία ἀπῆται ἱκανὸν χρόνον, διότι εἰς τῶν μαθητῶν, φοβούμενος μήπως ἀναφλεγῶσιν, ἐδρεχεν αὐτὰ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, — διάφοροι ἀπετείνοντο πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐρωτήσεις. Ἦτο θεῖος ἐνὸς τῶν μαθητῶν τοῦ σπουδαστηρίου, διερχόμενος διὰ Παρισίων·

ἦλθε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἀνεψιὸν του, ἐλπίζων ὅτι θὰ εὑρίσκειν αὐτὸν κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ.

«Ὁ ἀνεψιός σας δὲν θὰ ἔλθῃ ἐνωρίτερον ἀπὸ τὰς δέκα, ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἐπιμελητής· ἔχει ἓνα πάθος τὸν ὁποῖον δὲν ἀφήνει αὐτὸν νὰ ἔσπνῃ ἐνωρίς.

— Εἶνε ἀσθενής;

— Ὅχι δά! τὸ πάθος αὐτὸ δὲν εἶνε ἀσθένεια... εἶνε μία μοδίστρα.

— Καλὲ τὶ μοῦ λές!» εἶπεν ὁ θεῖος μηδὲν ἐννοῶν.

Οἱ μαθηταὶ ἐν τούτοις, οἱ ὁποῖοι εἶχον συσσωματωθῆ καὶ ἐφαίνοντο καταχθόνον τι σχέδιον μηχανόμενοι, ὑπέβαλλον τὸ πῦρ τῆς ἐστίας εἰς βαθμὸν τοιοῦτον ὥστε ἡ θερμότητα τοῦ σπουδαστηρίου καθίστατο ἀνυπόφορος.

«Τὶ ζέσθη ποῦ κάμνει ἐδῶ! ἐψέλλισεν ὁ ἀπλοῦς ἐπαρχιώτης, κρῦννεται κ' ἔχετε τόση φωτιά;

— Ὅχι, τὸ κάμνομεν διὰ τὸ μ ο ν τ ἔ λ ο.

— Μάλιστα, δι' ἐκείνον ὁ ὁποῖος θὰ ποζάρῃ. Ἐὰ ἔχωμεν σήμερον τὸν Κον Πουδῆν δὲ Σαδάν, μέλος τοῦ Ἰνστιτούτου!

— Πῶς εἶπατε, παρακαλῶ; Ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι αὐτοὶ εἶνε ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι πληρώνονται καί...

Τὶ λέγετε! Εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Καλῶν Τεχνῶν; ποτέ! Αἱ μεγαλείτεροι προσωπικότητες ἐρχονται ὅπως ἀπθανατισθῶσι διὰ τῶν χρωστικῶν μας καὶ εἶνε τοῦτο τοιαύτη τιμὴ, ὥστε μόνον ἐξόχου πλαστικότητας καὶ ὑψίστης κοινωνικῆς θέσεως ἄτομα δεχόμεθα. Ἴδού, παραδείγματος χάριν, εἰς αὐτὸ ἐκεῖ τὸ σχέδιον, δεξιᾷ, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος κάθεται καὶ κρατεῖ τὸν πόδα του...

— Λοιπόν, λοιπόν;

— Εἶνε ὁ Κος Κωνστάν, ὑπουργός.

— Ἄ μπά!

— Καὶ ἐκεῖνος ὁ ἀδύνατος, ἀριστερᾶ, ὁ ὁποῖος ξύνεται...

— Αἶ, αἶ;

— Εἶνε ὁ Κος Καρνῶ, πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας

— Ὅχι δά!

— Εἶνε ὅπως σὰς λέγω! — Εἶνε ὅμως πολὺ δυσάρεστον νὰ ἔχῃ κανεὶς ὡς μ ο ν τ ἔ λ ο τόσῳ μεγάλα ὑποκείμενα, διότι ποτὲ δὲν ἐρχονται εἰς τὴν ὠρισμένην ὥραν...

Ἐπελάμβετο δὲ αὐτοῦ ἕτερος μαθητής: «Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια· νὰ, παραδείγματος χάριν, ἓνα πρωινὸ χαμένο...

— Ἄ, ἂν ὁ κύριος εἶχε τὴν κλωσίνην,» εἶπε τρίτος τις, «μποροῦσε νὰ μᾶς κάμῃ πολὺ μεγάλην ἐκδοῦλευσιν.

— Ἐγὼ,» ἠρώτησεν ὁ ἐπαρχιώτης, ἐνεός

— Καὶ τῶνόντι εἶνε τόσον καλὰ καμωμένος! θαρρεῖ κανεὶς πῶς βλέπει Σιλειόνον. — Σειρῆνα,» ἔσπευσε νὰ διορθῶσῃ ὁ θεῖος, κολακευθεὶς.

— Ὅχι, κύριοι,» εἶπεν ὁ ἐπιμελητής, «ὄχι, ἀπομονεῖτε ὅτι ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ, ἂν καὶ ἐντιμώτατος ἄνθρωπος, δὲν κατέχει ἴσως θέσιν τινά...

— Πῶς γίνεται! ὁ θεῖος μαθητοῦ τῆς Σχολῆς μας! Ποῖα εἶνε ἡ κοινωνικὴ σας θέσις, κύριε;

— Ἐμένα; ἐγὼ, ἀγαπητοὶ μου κύριοι, εἶμαι δήμαρχος τοῦ Φονταμπύ-λέ-Ζεσκούρζ.

— Ἄ! εἶσθε δήμαρχος! — Μὰ τότε ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα· καὶ ἐὰν ἔχετε τὴν κλωσίνην, θὰ σὰς παρακαλέσωμεν, — καθ' ὅσον εἶνε καὶ ἀργὰ πλέον, ἄλλως δὲ καὶ τὰ ἐνδύματά σας δὲν ἀπεστέγνωσαν. θὰ σὰς παρακαλέσωμεν νὰ μᾶς ἐπιτρέψετε νὰ ἐργασθῶμεν...

— Μήπως σὰς ἐμποδίζω;

— Ὅχι, ὄχι, ἀπ' ἐναντίας μάλιστα, νὰ συνεργασθῶμεν

— Πῶς νὰ συνεργασθῶμεν;

— Ἀρκεῖ μόνον νὰ ἀφαιρέσῃτε τὰ ὑπολειπόμενα ἐκ τῶν ἐνδυμάτων σας...

— Ἄ, ὄχι... ὅλα κ' ὅλα!

— Ὁ Κος Καρνῶ τὸ ἔκαμε πρὸς χάριν μας...

— Ὁ Κος Καρνῶ;

— Ἀμφιβάλλετε εἰς τοὺς λόγους μας;

Ἦ συζητήσις ἐξηκολούθησε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπὶ τινὰ λεπτά· πεισθεὶς καὶ κολακευθεὶς ἐπὶ τέλους ὁ ἀγαθὸς ἐπαρχιώτης, συνήνεσε νάποχωρηθῆ καὶ τῶν ὑπολειπομένων αὐτῷ ἐνδυμάτων.

Καθ' ἣν ὅμως στιγμὴν ἠτοιμάζετο νὰ ἐκβάλῃ τὸ ἐκ φλανέλλας ἐσωκάρδιον καὶ τὰ ὑποδύματα αὐτοῦ, κρούεται ἰσχυρῶς ἡ θύρα. Σπεύσας εἰς τῶν ζωγράφων ὑπανοίγει αὐτήν.

«Ἄ! εἶσθε ὑγεῖς κυρία Ἰονλιέττα!» δάμ! Λάβετε τὸν κῶπον νὰ εἰσέλθετε!» εἶπεν ὁ ζωγράφος, μὴ ἀνοίγων ἐν τούτοις ἐντελῶς, διότι οὐδεὶς ἀπολύτως εἰσέσκητο ὀπισθεν τῆς θύρας.

— Μὴ, μὴ! γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ! ὠρέται ὁ ἀτυχοῦς ἐπαρχιώτης, ἐξαλλος ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ καὶ μόνῃ ὅτι θὰ εἴρεθῆ ἐνώπιον κυρίας, φέρων τὸν στοιχειώδη τοῦτον ἱματισμόν... «Κρῦψέτε με κάποιον, καὶ γρήγορα...

— Ἴδού, ἐδῶ, λέγει εἰς τῶν μαθητῶν, ἀνοίγων μέγα κιβώτιον, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποῖου ἦσαν ἀπερριμμένα τεμάχια τινὰ ὑφάσματος καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ῥίπτει ταχέως καὶ τὰ διάδροχα ἐπὶ ἐνδύματα, «εἰσέλθετε ἐδῶ μέσα διὰ μίαν στιγμὴν, σὰς ὑποσχομέθα νὰ προσπαθήσωμεν νὰ φύγῃ ἀμέσως αὐτὴ ἡ κυρία...»

Ἐδέχθη ὁ δῆρων... «Ὅτε τέλος κατώρθωσε νὰ εἰσέλθῃ στενοχωρούμενος καὶ ἀσφικτικῶν, οἱ μαθηταὶ, θέσαντες τὸ κλεῖθρον, ἀπήγαγον τὸ κιβώτιον μετ' ἀπείρων προφυλάξεων καταβιδάσαντες αὐτὸ εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ἀποθέσαντες ἐνώπιον οἰκίας τινος, ἤνοιξαν τὸ κλεῖθρον, καὶ μεταδάντες εἰς τὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιον ἀνέμενον τὸ ἀποβησόμενον.

Ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος, οὐδὲν ἐξ ὧν συνέβησεν ἐννοήσας, ἀνέμενε καρτερικῶς ὅπως ἐλθῶσιν πρὸς ἀπελευθέρωσίν του· μετὰ πάροδον ἐνός τετάρτου τῆς ὥρας ἀπωλέσας τὴν ὑπομονήν, ἀνύψωσεν ἐλα-

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΟΙΚΙΛΑ

Πολεμική φθδή

Εἰς ἀπάντησιν πρὸς τὸ ἐν Ρώμῃ συνελθὸν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης συνέδριον ὁ Ἰταλὸς ποιητὴς Καρδουτῆς συνέθετο φθδὴν πολεμικὴν. ἐν ἣ ἕξει ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὁ πόλεμος διὰ τῶν κατακτήσεων, τῆς δουλείας, τῶν ἐξουριῶν, τοῦ ἀποκοιμοῦ, τῶν συμμαχιῶν, φέρει εἰς συνάρθειαν τὰ μάλᾳ ἀπομακρυσμένα μέρη, γεννᾷ δὲ νέους λαούς, νέας, γλώσσας, νέας θρησκείας καὶ δημιουργεῖ ἔθνη μᾶλλον πεπολιτισμένα ἢ ὅσοι δὲ τέλος τὸ διεθνὲς δίκαιον τοῦ φιλοσοφικοῦ κόσμου καὶ τῆς ἀνθρωπίνης κοινωίας.

Ἡ γυνή

Νέον σύγγραμμα ἐξέδωκεν ὁ γνωστός ἀκαδημαϊκὸς Τούλιος Σιμόν, γεγραμμένον μετὰ τῆς ἰδιαιότητος αὐτῆς δυνάμεως καὶ χάριτος. Ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ τούτου ὁ γλαυροῦς συγγραφεὺς ἐξετάζει τὴν σύγχρονον γυναῖκα, φέρει δὲ τὸ βιβλίον τίτλον: «Ἡ γυνὴ τοῦ Κ'. αἰῶνος».

Ἄδεια

Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἱερὰ σύνοδος παρέσχε τὴν ἄδειαν τῷ μητροπολίτῃ Λήμνου κ. Ἀθανασίῳ ἵνα μεταβῇ εἰς Παρίσιους πρὸς θεραπείαν τοῦ παρὰ τῷ νευρολόγῳ Σαρκῆ.

Ἀπατεῶν διαδόχτος

Ἐν Μόσχᾳ (κατὰ τὴν Ἐπιθεώρησιν) πρόκειται νὰ δικασθῇ διαδόχτος Ρώστος ἀπατεῶν, οὗ τὰ ἄλλα ὑπομνησκουσιν ἐν πολλοῖς τὰ τοῦ μυθικοῦ Καλιόστρου. Ὁ Σάβιν (τοῦτο εἶνε τὸ ἀληθὲς αὐτοῦ ὄνομα) ὡς νέος ἀνθυπαπιστὴς τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς ἐν Πετρούπολει κατώρθωσε νὰ σπαταλήσῃ, ἐν διαστήματι ὀλίγων ἐτῶν, περιουσίαν ἐξ 25 ἑκατομμυρίων ράβλων. Τὸ θράσος τοῦ ἦν ἀπαράμυλλον ὑπὸ ψευδῆ ὀνόματι κατώρθωσε νὰ ἀπατήσῃ ὑψηλὰ ποσότητες πρὸς τῶν καὶ νὰ σφετερισθῇ δι' ἐπιτηδεωμάτων τεχνασμάτων μεγάλα χρηματικά ποσὰ ἐν Βερολίνῳ, Λονδίνῳ καὶ Παρισίοις. Μεταξὺ τῶ 1887 εἰς Βουλγαρίαν παρέστη εἰς τὸν Σταμπούλωφ ὡς πρίγκιψ τοῦ οἴκου τῶν Βουρβόνων, ταξειδεύων ὑπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ κόμητος Τουλούζ Λοτρέκ, κατώρθωσε δὲ οὕτω νὰ τῷ προσφερθῇ ὑπὸ τοῦ Σταμπούλωφ, ἐλλείψει ἄλλου ἡγεμόνος, ὁ βουλγαρικὸς θρόνος. Λαβὼν συστατικά γράμματα παρὰ τοῦ βουλγαροῦ ἀνθηγεμόνος κατήλθεν εἰς Κωνσταντινουπόλιν καὶ ἐγένετο ἐνθουσιωδῶς δεκτὸς ὑπὸ τῆς γαλλικῆς πρεσβείας καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Σουλτανοῦ. Ἄλλ' ἀγγλικὴ τις ἐφημερίς ἐδημοσίευσε ἀόριστος τινὰς νύξεις περὶ τοῦ παρελθόντος τοῦ τυχοδιώκτου, ὁ δὲ κόμης Τουλούζ Λοτρέκ, χολωθὴς, προσεκάλεσε εἰς μονομαχίαν τὸν ἐκδόστην. Ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ γάλλος κούρεὺς, ὅστις ἐχηρημάτισε κούρεὺς τοῦ ἐν Μόσχᾳ, ἀνεγνώρισεν αὐτὸν ὡς τὸν Σάβιν. Ἐξακριβωθείσας τῆς ταυτότητος αὐτοῦ συνελήφθη καὶ ἀπεστάλη ὑπὸ συνοδείαν εἰς Ὀδησσόν. Ἡ δίκη του, ὡς ἐκ τῆς πληθῆος τῶν καταρθωμάτων του, θὰ διαρκῆσῃ ἐπι μῆνας.

Τσέγκ-Κι-Τόγκ

Ὁ Κινεζὺς στρατηγὸς Τσέγκ-Κι-Τόγκ, διαμένων ἄλλοτε ἐν Παρισίοις ὡς ἀκόλουθος τῆς Σινικῆς πρεσβείας, ἐγένετο ἀφορμὴ καὶ ἥρωϊς πολλῶν σκανδάλων. Ἰδίως ἡ πρὸς τὰς γυναῖκας καὶ τὰς ἡδονὰς ροπή ἦτο ἀκράτητος. Ἡ μακροχρόνιος αὐτῆ ροπή του τὸν παρέσυρε καὶ εἰς ἀτιμωτέρας παρεκτροπὰς, χάριν τῶν ὁποίων ἠναγκάσθη νὰ συνομολογήσῃ δάνεια κατὰ τρόπον λυποδοτικῶτατον. ἐν ὀνόματι τῆς σινικῆς κυβερνήσεως. Ἡ κυβερνήσις του λαβοῦσα γνώσιν προέβη εἰς τὴν ἀνάκλησίν του καὶ τὸν εἰσήγαγεν εἰς δίκην, στερήσασα αὐτὸν τῶν τιμῶν καὶ τῶν ἀπολαύων τοῦ βαθμοῦ του. Ἦδη εὐρίσκειται ἐν τῇ φυ-

φῶς τὸ κάλυμμα τοῦ κιβωτίου καὶ ἐπεφάνη ἡ ἐκπληκτικὸς αὐτοῦ κεφαλή, ῥίπτουσα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ βλέμμα πλήρες ἀγωνίας.

— «Α!» ἀνέκραξε γηραιὰ κυρία βαίνουσα ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι πεζοδρομίου, «ἕνας καρατομημένος!» Καὶ ἐλιποθύμησεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν καγαζόντων μαθητῶν.

Τὸ κάλυμμα τοῦ κιβωτίου ἐπανεπέσεν, ἐφαίνετο δὲ μὴ ἔχον σκοπὸν νάνοιχθῆ καὶ ἐκ δευτέρου.

Ἐνῶ οἱ μαθηταὶ παρέδιδον τὴν γηραιάν κυρίαν εἰς τὰς περιποιήσεις τοῦ γείτονος φαρμακοποιοῦ, δύο ἀστυνομικοὶ κλητῆρες, οἵτινες φιλοσοφικῶς συνδιαλεγόμενοι κατήρχοντο τὴν ὁδόν, προσκόπτουσιν αἰφνης ἐπὶ τοῦ κωλύοντος τὴν συγκοινωνίαν αὐτὸ πεζοδρομίου κιβωτίου.

«Μὰ εἶνε ἄντροπή, λέγει ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν, τέτοια ὄρα, νὰ μὴν ἔχουν σκῶση ἀπ' ἐδῶ, τὰ σκουπίδια! Καὶ μετέβη ὅπως παρακάλεσεν τὸν θυρωρὸν τῆς οἰκίας, ἐνώπιον τῆς ὁποίας εὐρίσκειτο τὸ κιβώτιον, νὰ πάρῃ μέσα τὰ σκουπίδια του.

Ὁ θυρωρὸς ἐξῆλθε διαμαρτυρούμενος καὶ οἱ τρεῖς δὲ ἄλλοι ἤρχισαν νῦν συζητοῦντες περὶ τοῦ μυστηριώδους τούτου κιβωτίου. Προσελθόντες καὶ οἱ μαθηταὶ παρετήρουν μετὰ μεγάλης περιεργείας.

— Ἦρέπει νὰ τὸ ἀνοίξωμεν,» εἶπον οἱ κλητῆρες.

— Περιμένετε πρῶτα νὰ φύγω ἐγώ,» εἶπεν εἰς τῶν μαθητῶν, «μπορεῖ νὰ εἶνε καμμιὰ ἐκρηκτικὴ μηχανή...»

Ἡ ὑπόψια αὕτη ἐπάγωσεν ἐν τῷ ὄμα τὸν ζῆλον τῶν τηρητῶν τῆς τάξεως, οἵτινες προσέθεντο:

— Βέβαια, πηγαίνομεν πρῶτα νὰ ἀναφέρωμεν εἰς τὸν Κον ὑπαστυνόμον.» Ἐνῶ ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἠτοιμάζετο νὰπέλθῃ πρὸς τὸν ὑπαστυνόμον, ὁ δ' ἕτερος ἐπρόκειτο νὰ μείνῃ ὄλος φυλάττη τὸ μυστηριώδες κιβώτιον, ἡ γηραιὰ κυρία σπνελοθοῦσα ἐκ τῆς λιποθυμίας καὶ ἐξελοθοῦσα ἐκ τοῦ φαρμακείου, προσῆλθε καὶ αὕτη καὶ διηγεῖτο εἰς τοὺς δύο ἀντιπροσώπους τῆς ἐξουσίας ὅτι πρὸ ὀλίγων λεπτῶν μόλις εἶδε μετὰ τὰ μάτια της μίαν κομμηνὴν κεφαλήν ἐντὸς τοῦ κιβωτίου.

«Τότε λιπόν, δὲν θὰ εἶνε ἐκρηκτικὴ μηχανή,» λέγει ὁ εἰς τῶν κλητῆρων.

— Κἀποια αὐτοχειρία, θὰ εἶνε,» ἐσκέφθη ὁ δεύτερος.

— Τέλος πάντων, ὅ,τι κι' ἂν εἶνε, πρόπει νάνοίξωμεν αὐτὸ τὸ κιβώτιον» συνέπεσαν ὁ πρῶτος.

— Ἠτοιμάζετο δὲ νὰ ἐγειρῇ τὸ κάλυμμα, ὅτε ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ αὐτοῦ ἠκούσθη φωνὴ θρηνώδης:

«Ὀχι, ὄχι, μὴν ἀνοίξετε! Κἀποῖος εἶνε μέσα!»

Ἰ. Α. ΖΥΓΟΜΑΛΑΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ

Νεόφυτος Η'.

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Νεόφυτος Η'. ἐγεννηθῆ ἐν τῇ κομοπίνῃ Ροδολίῳ, τῇ εἰς τὰ περὶ τῶν Σερρῶν τῆς Μακεδονίας. Ἐκεῖ δὲ ἐπίστη τὰ πρῶτα νάματα τῆς πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἀγάπης. Μεταξὺς εἶτα εἰς Κωνσταντινουπόλιν καὶ περατώσας αὐτότι τὰς σπου-

δάς αὐτοῦ, μετέβη εἰς Γερμανίαν ὅπου ἐφοίτησεν εἰς πλείστα πανεπιστήμια, τελειοποιηθεὶς καὶ ἐξόχως καταρτισθεὶς εἰς τὰ τῆς Θεολογίας. Ἐξ ἐσπερίας ἐπανεκάμφη τῷ 1870 καὶ ἐξελέγη ἐπίσκοπος Ἐλευθερουπόλεως, ὅπου τὰ μέγιστα συνετέλεσεν εἰς σύστασιν καὶ ἀνεγερσιν πολυπληθῶν σχολείων, δι' ἃν ἐσκόπει νὰ μετασφύρη εἰς τοὺς κρητικούς τὸν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν θρησκείαν ζῆλον. Κατὰ τὸ 1874 ἐγένετο μητροπολίτης καὶ ἀπεστάλη εἰς Φιλιππούπολιν, ὅπου ἦτο ὁ κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀγὼν τῶν Βουλγάρων. Κατὰ τὸ 1880 προσεκλήθη νὰ διαδεχθῆ ἐν Ἀδριανουπόλει τὸν ἐπὶ τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου ἀναβιβάσθητα Διονύσιον Ε'. Αὐτότι ἡ ἐνέργεια αὐτοῦ, μὴ εὐρίσκουσα κωλύματα, ἐξετάθη εἰς εὐρύτερον κῆλον ἐθνικῶν ἔργων. Πρὸ παντὸς ἐργασίῃ ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τῆς παιδείας ἐν διαμερίσματι, τὸ ὅσον, παρὰ τὸν ἀκραιφνῆ ἑλληνισμόν, καὶ σήμερον ἀκόμη ἔχει ἀνάγκην τοιαύτης ἐπιχορίας. Ἀσχετοὶ πρὸς τὴν ὑπερσίαν αὐτοῦ τὴν ἐθνικὴν περιστάσει ἠνάγκασαν αὐτὸν ν' ἀποσυρθῆ καὶ ἐφυσχάσῃ ἐπὶ τινα χρόνον ἐν Ἀθῶν Μετὰ 2 περὶπου ἔτη προσεκλήθη νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Μοναστήριον (Βιτάλια) τῆς Μακεδονίας, ὡς Μητροπολίτης Πελαγονίας. Τέλος δὲ ἐνῶ, διαμένων ἐν Κωνσταντινουπόλει προσέδρα τὴν ἐκδοσιν τουρκικοῦ βεραιτίου πρὸς ἀναρρητὴν του εἰς τὸν μητροπολιτικὸν θρόνον τῆς Πρεσβείας, ἡ ψήφος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀνεβίβασεν αὐτὸν εἰς τὸν θρόνον τῶν Χρυσοστόμων καὶ Βασιλείων.

Ἀνδρέας Ἀναγνωστάκης

Ὁ καθηγητὴς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου κ. Ἀνδρέας Ἀναγνωστάκης ἐγεννηθῆ ἐν Κρήτῃ τῷ 1826. Ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῷ 1849. Συνεπλήρωσε τὰς ἱατρικὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἐν Βιέννῃ, Βερολίνῳ, Παρισίοις καὶ Λονδίνῳ Διωκόσθη καθηγητὴς τῆς ὀφθαλμολογίας τῷ 1856 καὶ κατόπιν καθηγητὴς τῆς χειρουργικῆς παθολογίας Ἐξελέγη δις κοσμητὼρ καὶ ἀπαξ Πρύταμις κατὰ τὸ ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1877-78. Διετέλεσε διωρεὸν διευθυντὴς τοῦ Ὀφθαλμιατρείου ἀπὸ τοῦ 1854 μέχρι τέλους τοῦ 1890. Ἐπὶ 20 ἔτη διετέλεσε πρόεδρος τῆς ἐν Ἀθήναις Ἱατρικῆς Ἑταιρίας, προεδρεύσας καὶ τῶν δύο συγκροτηθέντων συνεδρίων τῶν ἑλλήνων ἱατρῶν τῷ 1882 καὶ 1887. Ὁ κ. Ἀναγνωστάκης οὐχὶ μόνον ὡς ἐξοχος ὀφθαλμολόγος εἶνε γνωστός, ἀλλὰ καὶ ὡς φιλόλογος καὶ ὡς ποιητὴς πολλὰ χαριτωμένα ἔργα τοῦ ἐδημοσίευσεν.

Φώτιος Πανᾶς

Ὁ ἐν Παρισίοις διαμένων διαπρεπὴς ἑλλήν ἱατρός κ. Φώτιος Πανᾶς ἐγεννηθῆ ἐν Κερκίρᾳ τῇ 30 Ἰανουαρίου 1882. Δεκαενναετῆς μόλις μετέβη εἰς Παρίσιους πρὸς ἐκμάθησιν τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης, χάριν τῆς ὁποίας ἀπεκατεστάθη αὐτόθι, ὅπου εὐρίσκειται ἐγγύτερον τῶν ἐπιστημονικῶν ἔρευνῶν ἐν τῇ ἐπιτή ταύτῃ τῶν φώτων, συνειδῶς καὶ προαισθανόμενος εὐρύτερον μέλλον. Ὀλίγον μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν πανεπιστημιακῶν σπουδῶν του, διαγωνισθεὶς, ἐπέστη ὑπὸ τῆς ἱατρικῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων, λαβὼν τὸ χρυσοῦν μετάλλιον. Διωρίσθη κατόπιν χειρουργὸς τῶν Νοσοκομείων καὶ κατέσχεν ἐπιφανῆ θέσιν ἐνεκὰ τῶν χειρουργικῶν του ἐπιτευχῶν καὶ τῶν ἐξόχων του παραδόσεων εἰς τὰ μαθήματα τῆς ἀνατομίας, φυσιολογίας, χειρουργικῆς παθολογίας, ὀφθαλμολογίας κτλ. Ἐξελέγη μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῆς Ἱατρικῆς τῶν Παρισίων, πρόεδρος τῆς Χειρουργίας καὶ ἐχηρημάτισεν ἐπὶ ἐπταετίαν ἀναπληρωματικὸς καθηγητὴς τῆς ὀφθαλμολογίας. Ἀπὸ τοῦ 1878 διωρίσθη τακτικὸς καθηγητὴς τῆς ὀφθαλμολογικῆς κλινικῆς ἐν τῇ Ἱατρικῇ Σχολῇ τῶν Παρισίων καὶ διατέλει ὡς τοιοῦτος, ἀπολαύων ἐπιστημονικῆς φήμης τιμῆς τὴν Ἑλλάδα.

λακῆ ὅπως δικασθῆ δι' ἄλλα σπουδαιότερα ἐγκλήματα.

Καλλιτεχνία

Ἐν Μονάχῳ παρασκευάζεται καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ βασιλέως τῆς Βαυαρίας. Ἡ ἔκθεσις αὕτη ἔσται προσιτὴ ἀπὸ τῆς 1ης τοῦ μηνὸς Ἰουνίου 1892 μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Ἡ βαυαρικὴ κυβέρνησις δι' ἐγγράφου τῆς πρὸς τὸ ἡμέτερον ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν προσεκάλεσε καὶ τὴν Ἑλλάδα ὅπως καὶ αὕτη συμμεθέξῃ τῆς ἐκθέσεως.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

κ. Ἐμμ. Γ. Ρ. — Παιδαγωγικῶς, πρῶτον ἀνορθόγραφον ἄνοστον μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ τίτλου του. Ἄν δὲν εἴνε τὸ πρῶτον σας, εὐχομαι νὰ εἴνε τὸ τελευταῖον σας.

κ. Κ. Φ. Πειραιᾶ. — Εἰς τὸν μεταφραστικὸν διαγωνισμὸν τοῦ «Ἀττικῶν Μουσείων» δύο μόνον ποιήματα ἀπεστάλησαν, ὧν ἓν εἴνε τὸ ἰδικόν σας. Οὐδέτερον τούτων προσήγγισεν ἔστω καὶ κατὰ μύρους παρασάγγας τὴν χάριν τοῦ πρωτοτύπου. Ἀπαξιοῦντες νὰ κάμωμεν μνείαν τοῦ ἑτέρου, σὰς λέγομεν, ἂν ἐνδιαφέρεσθε, περὶ τοῦ ἰδικοῦ σας. Ὡς μετάφρασις εἴνε ἀρκετὰ πιστὴ, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἰδέα ἑνὸς ποιήματος εἴνε ἀχώριστος ἀπὸ τὴν μορφήν (πολλάκις μάλιστα εἰς τὴν μορφήν ἔγκειται ἡ ἰδέα), διὰ τοῦτο δὲν ἤδυνήθημεν νὰ τὸ ἀγνωρίσωμεν δὲν εἴνε αὐτὸ τὸ ποίημα τοῦ Houssay. Ἀκόμη καὶ τὸ μέτρον τῶν στίχων σας εἴνε λανθασμένον. Μεθ' ὅλα ὅμως ταῦτα διακρίνομεν ἀρκετὴν καλαισθησίαν εἰς τὴν ἔκφρασίν σας.

κ. Χ. Π. Πρέβεζαν. — Συμμερίζομεθα πληρέστατα τὴν γνώμην σας· συλλογισθῆτε ὅμως ὅτι ἔχομεν πλῆθος ἄλλων ἀγνωστων φρονούντων τὰ ἐναντία. Νομίζομεν δέ, καὶ ὑποθέτομεν ὅτι δὲν τὸ ἀρνεῖσθε καὶ σεῖς, ὅτι ἐν περιοδικῶν εἰς τὴν ἀρχὴν του ὀφείλει, ἂν ὄχι τυφλῶς ν' ἀκολουθῆ, τοῦλάχιστον νὰ σέβηται τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ πλείστου μέρους τῶν συνδρομητῶν του.

Ἄγνωστω δεσποινίδι. — Δὲν εἴνε τόσο μεγάλη ἡ ἀπόστασις ὅσην τὴν φαντάζεσθε. Ἐπὶ τέλους ὁμοῦ καλὸν εἴνε ν' ἀποτείνεσθε ἐνίοτε καὶ εἰς κανὲν ἄλλο περιοδικόν, διότι αἱ τετρασελίδει ἐπιστολαὶ σας κατέκλυσαν τὸ γραφεῖόν μας.

κ. Σ. Δ. Ἐνταῦθα. — Σὰς παραπέμπομεν εἰς τὸ σύγγραμμα τοῦ Δαρβίνου Ἡ ἔκφρασις τῶν συγκινήσεων, σελ. 76. Ἐκεῖ θὰ λύσετε ὅλας τὰς σχετικὰς ἀπορίας σας.

κ. Φ. Λιαν... Κέρκυραν. — Ὁ Ἰσπανὸς ποιητὴς Μοντεμαγιάρ ἐγεννήθη ἐν Πορτογαλίᾳ (1520—1562).

Ἐρωτῶντι — Εἴνε πολὺ περίεργον, ἀλλὰ καὶ πολὺ φυσιολογικὸν τὸ φαινόμενον τῆς ἀπομιμήσεως εἰς τοιαύτας περιπτώσεις. Εἰς τὸ περὶ Ἀυτόκτονας συγγραμμὰ του (σελ. 141) ὁ Briere de Boismont λέγει: «Αὐτόκτονα, συντελεσθεῖσα διὰ πτώσεως ἀπὸ τοῦ κωδωνοστασίου τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων, ἢ τῆς στήλης Vendôme ἐγένετο ἀφορμὴ πολλῶν ἄλλων ὁμοίων αὐτοκτονιῶν. Τοῦτο ἐξηγεῖται καὶ ἐκ τῆς ἐντυπώσεως, ἣν προξενεῖ τοιοῦτου εἶδους θάνατος εἰς τὸ πνεῦμα.»

Ἐυθύμῳ — Ἀφοῦ εἶσατε βέβαιος ὅτι τὸ διήγημά σας ἐπέτυχε πληρέστατα διατὶ ζητεῖτε τὴν κρίσιν μας καὶ τὴν περὶ αὐτοῦ γνώμην μας; Λοιπὸν σὰς λέγομεν ὅτι ἀπετύχετε οἰκτρῶς· ἡ δὲ βεβαιότης σας περὶ τῆς ἐπιτυχίας μαρτυρεῖ ὅτι οὐδέποτε θὰ γράψετε καλλίτερον.

Καλῆ Κυρία — Εἰς πολλὰς περιπτώσεις συμβαίνει τὸ ἐναντίον καὶ μὴν ἐξάπτεσθε τόσο πολὺ.

κ. Α. Ἀδ. Εἰς Ἀργοστόλιον — Πολὺ εὐμορφον θὰ δημοσιευθῆ εἰς τὸ προσεχές. Σὰς εὐχαριστοῦμεν.

Κυρίαν Φ. Ἐνταῦθα — Οὐτε τὸ φρονεῖν ὄλοι, οὔτε τὸ πιστεῖν. Ὁ Henri Joly εἰς τὸ περὶ Φαντασίας σύγγραμά του (κεφ. IX «Περὶ τῶν νόμων τῆς ἐκφράσεως — ὁ ἄνθρωπος») ἰδοῦ τι λέγει: Τὸ σῶμα ἐκφράζει, ἐξωτερικεύει τὴν ψυχὴν, διότι τὸ σῶμα δὲν ζῆ ἄνευ τῆς ψυχῆς, ὅπως ἡ ψυχὴ, ὑπὸ τῶν ὄρων ὑφ' οὓς ζῶμεν, δὲν ζῆ ἄνευ τοῦ σώματος. Ὡστε, βλέπετε, αἱ γνώμαι διδύκονται.

Ν. Γερμ. Ἀλεξάνδρειαν — Καὶ πολλὰς ἄλλας τιμάς. Ἴδου καὶ ἄλλα περὶ τοῦ Βολταίρου: ὅταν τῷ 1778 ἐπέστρεφεν ἐκ Ferney ἔτυχεν ἐνθουσιωδιστάτης ὑποδοχῆς, ὅτε δὲ παρεστάθη δι' ἕκτην φορὰν ἡ Irène, ἡ προτομὴ τοῦ ποιητοῦ ἐπέστη ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Μ. Ἀ. Σμύρνην — Τὸ ὑποσχεθὲν ἄθρον σας; Πότε ἐπὶ τέλους;

κ. Μ. Χ. Ἀργίτιον — Ἐλήφθη, σὰς εὐχαριστοῦμεν. Πολὺ, πολὺ εὐμορφον. Θὰ δημοσιευθῆ εἰς τὸ προσεχές.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

Ἐξεδόθησαν: Ν. Γ. Μαχαίρα Ἀθηναϊκαὶ σκηναί, σύγχρονον διήγημα, μετὰ πολλῆς ἀπλότητος γεγραμμένον (σελίδες 57)

— Ὁ Πατέρας μου. Ἐπιμνημόσυνον ποίημα ὑπὸ τοῦ ἀγαπητοῦ μας συνεργάτου καὶ γνωστοῦ ποιητοῦ κ. Ἀνδρέου Μαρτζώκη. Στροφαὶ πλείραις αἰσθημάτων, στίχοι ἀρμονικώτατοι, γλώσσα ὁμαλὴ ἀποτελοῦσι τὰς 6 σελίδας του, τὰς ὁποίας θωπεύει ἀληθῆς ποιητικὴ πνοή.

— Κ. Φ. Σκόκου: Ἡμερολόγιον τοῦ 1892 (ἴδε τὴν περὶ αὐτοῦ ἀγγελίαν).

— Ἀλεξάνδρου Φιλαδελφῶς: Σκαριφήματα ἐκ τοῦ ἀνὰ τὸν Αἴμον ταξιδίου μου. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τῆς Βασιλικῆς τυπογραφίας Ν. Γ. Ἰγγλέση (σχ. 16ον σελ. 80) Ἐν τῷ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν καλλιτεχνικωτάτῳ τούτῳ τομῶδι ὁ ἡμέτερος συνεργάτης κ. Φιλαδελφεὺς ἐκθέτει μετὰ σπανίας χάριτος τὰς ἐντυπώσεις τοῦ ταξιδίου του ἀκριθαγῶς, à vol d'oiseau, καὶ ἐν τούτοις ἀρκετὰ ἐπιμελεμένως. Πολλὰ περιεργα, πολλὰ ἀγνωστα εὑρίσκει ἐν αὐτῷ ὁ ἀναγνώστης ἐν γλαφυρῇ φράσει· εἰς τρεῖς λέξεις μία πληροφορία, εἰς τρεῖς λέξεις μία ἰδέα, εἰς τρεῖς λέξεις μία παρατήρησις· καὶ εἴνε παρατηρητικώτατος ὁ κύριος Φιλαδελφεὺς, ὁ καλλιτέχνης συνεργαφῆς, ὅστις μεθ' ὅσης χάριτος σείρει τὸν χρωστικὸν ἐπὶ τῶν εἰκόνων του μετὰ τῆς αὐτῆς χάριτος φέρει καὶ τὸν κάλαμον ἐπὶ τοῦ χάρτου.

— Ἐξεδόθη: Προῦπολογισμὸς τοῦ Δήμου Ἀθηναίων τοῦ ἔτους 1892 μετὰ τῆς εἰσηγητικῆς περὶ αὐτοῦ ἐκθέσεως τοῦ ὑποβαλόντος δημάρχου Ἀθηναίων Τιμολέοντος Ἰ. Φιλήμονος. (Ἐν Ἀθήναις ἐκ τῆς Βασιλικῆς τυπογραφίας Ν. Γ. Ἰγγλέση σχ. 8ον σελ. 176).

— Παρνασσός, μηνιαῖον περιοδικὸν σύγγραμμα τοῦ ἐν Ἀθήναις ὁμωνύμου, συλλόγου, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν Χαράλαμπος Ἀννίνου. (Τόμος ΙΔ'. Φιλιάδιον 2. Ὀκτώβριος)

— Ἐξεδόθη: Paul de Kock Ὁ Κερατῆς, κατὰ μετάφρασιν τοῦ μακαρίτου συντάκτου τοῦ Ραμπαῆ Κλεάνθους Τριανταφύλλου. (Σχ. 8ον σελ. 295) Ἐφρίσκειται καὶ πωλεῖται εἰς τὸ ἀπέναντι τοῦ παλαιῦ Χρηματιστηρίου καὶ τοῦ γραφείου τῆς «Ἀκροπόλεως» Βιβλιοπωλεῖον τοῦ κ. Ὁθωνος Γ. Γαλασίδου. Τιμᾶται ἐν τῷ ἔσωτ. φρ 3, ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. χρ. 3.

Ἐξεδόθη: Μιλτιάδου Φωτιάδου Ἡμερολόγιον τοῦ 1892. — Καλλιτεχνικὸν ἐξώφυλλον, εἰκόνες ἔξοχοι, ὕλη ἐκλεκτὴ ἴδε ἀγγελίαν.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ε. Π. Malta. Ἀρ. 26 καὶ 28 ἀπεστάλησαν ἄνευ ἀμοιβῆς. — Ι. Π. Δαμαχοῦρ. Ἐτήσια συνδρομὴ ἐλήφθη· ἀποδείξιν θὰ λάβητε παρὰ τοῦ ἐν Ἀλεξάνδρειᾳ βιβλιοπώλου κ. Σαράντη, ὅστις εἰδοποιήθησεται. — Μ. Α. Μ. Γαλαῶν. Ἀπεστάλησαν. — Ε. G. Trieste. Νέος συνδρομητὴς ἐνεγράφη καὶ τὰ φύλλα ἀπεστάλησαν, εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν μουσικὴν προσεσχῶς. — Δ. Ι. Μ. Ζάκυνθον. Συνδρομητὴς νέος ἐνεγράφη καὶ φύλλα ἀπεστάλησαν, εὐχαριστοῦμεν. — Δ. Ε. Φιλιππούπολιν· θὰ σταλῶνται κατὰ τὸ δελτάριόν σας μόνον τὰ τοῦ νέου τεύχους. — Βιβλιοπωλεῖον Ὁ Φοινῆς. Ἀλεξάνδρεια νέος συνδρομητὴς ἐνεγράφη καὶ φύλλα ἀπεστάλησαν ἀναγνώσαστε τὴν σημείωσιν ἐν τῷ φύλλῳ. — Ι. Π. Πάτρας. Ζητηθέντες ἀριθμοὶ ἀπεστάλησαν, πλὴν τοῦ 5 ἐξαντληθέντος. — G. B. Berdianska συνδρομὴ π. ἔτους ἐλήφθη, ταχυδρομικῶς ἀπηντήσαμεν.

**ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ 1892
ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΝ
[Ἔτος ἔβδομον. - Τόμος ἔβδομος].**

Τὸ Ἡμερολόγιον Σκόκου εἴνε ἀναντιρρήτως ὁ βασιλεὺς τῶν ἑλληνικῶν ἡμερολογίων, πλούσιον εἰς ὕλην, εἰς εἰκόνας, εἰς φιλοκαλίαν, εἰς χάριν καὶ εὐφυίαν.

Εἰς τὰς 300 ΣΕΛΙΔΑΣ του ἐξεκονίζεται ἐν μικρῇ ἢ σύγχρονον ἐν Ἑλλάδι λογοτεχνία, ἀντιπροσωπευμένη ὑπὸ τῶν δοκιμωτέρων παρ' ἡμῖν ποιητῶν καὶ λογογράφων.

Περιεχει ὑπὲρ τα 100 ΘΕΜΑΤΑ ποικίλης ἐκλογῆς, χρονογραφικῆς φύσεως καὶ κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος.

Κοσμεῖται δὲ διὰ 40 ΕΙΚΟΝΩΝ λαμπρᾶς φωτοτυπικῆς τεχνῆς.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΣΚΟΚΟΥ, εἰς ὃ καὶ ἐφέτος συνειργάσθησαν περὶ τοὺς 50 ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν κορυφαίων λογοτεχνῶν, διδάσκει, φαιδρύνει, ἠθογραφεῖ, ζωγραφίζει, τέρπει, συγκινεῖ, καὶ ἐξεγείρει τὸ αἶσθημα, τὸν γέλωτα, τὴν σκέψιν, τὸ ἐνδιαφέρον, τὴν χάριν, τὴν καλαισθησίαν.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ Ἀττικῶν Μουσείων χάριν τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀγνωστων αὐτοῦ ἀναλαμβάνει τὴν ἀποστολὴν εἰς πάντα ἐμβάζοντα αὐτῇ τὸ ἀντίτιμον, ἧτοι:

ἀπλοῦν φρ. 4 — χρυσοῦστον φρ. 5

**ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ**

Ἔτος Β'. 1892 ἐκδιδόμενον

ὑπὸ

ΜΙΑΤ. ΦΩΤΙΑΔΟΥ

γραμματικῶς τῆς «Ἐφημερίδος»

Ἦλη ἐκλεκτὴ καὶ ποικίλη, ποιήματα ἀνέκδοτα κλπ. εἰκόνας τῶν κυριωτέρων συμβαμάτων τοῦ λήγοντος ἔτους. Σύνκειται ἐξ 180 σελίδων καλλιτεχνικῶς ἐκτετυπωμένως μετὰ λαμπροῦ ἐξωφύλλου, καὶ τιμᾶται ἐν τῷ ἔσωτερικῷ δρ. 1,50 καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 2.